

LOSSE NUMMERS 15 CENT

8^E JAARG. N^O 3 — 4 APRIL 1930

ZEEUWSCHIE

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
STATIONSWEG 24, ROTTERDAM
TELEF. 50540 GIRONUMMER 101981

EDITIE

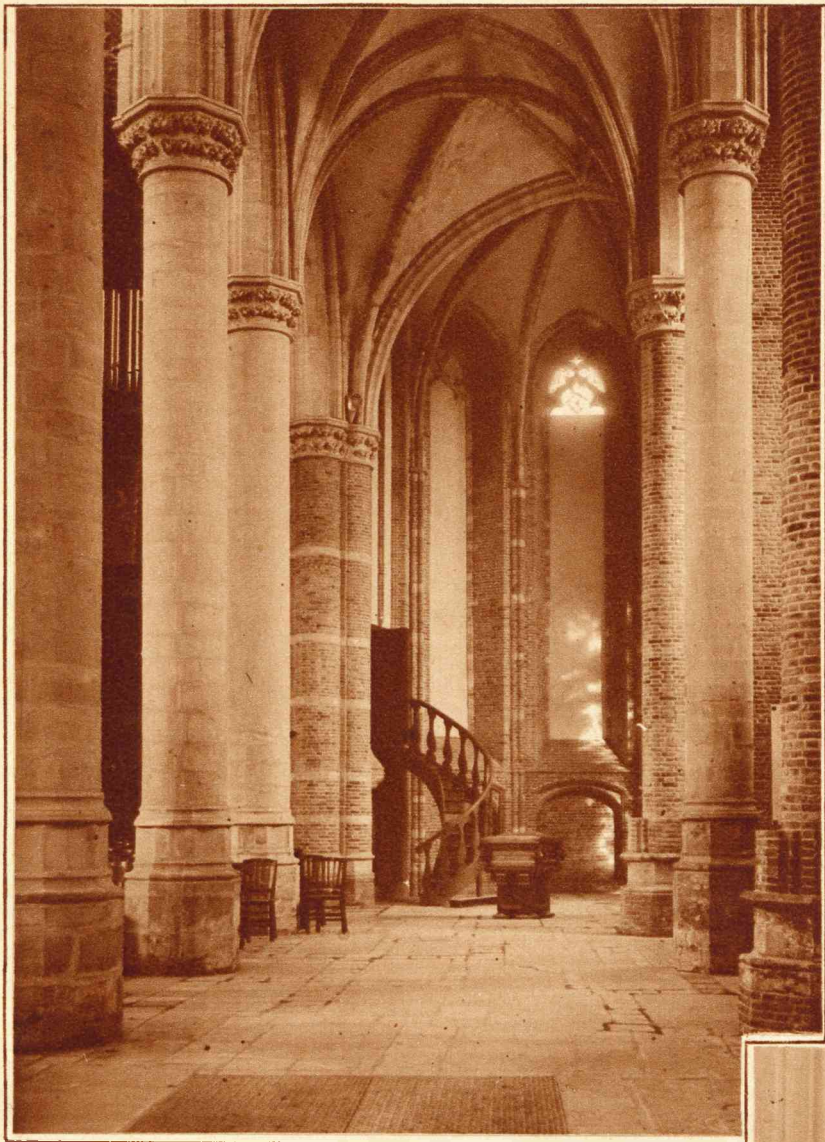
UITGAVE VAN HET
GEILLUSTREERDE WEEKBLAD
GROOT-ROTTERDAM

Mr. P. Dieleman te Middelburg herdacht in de afgelopen week 't feit, dat hij voor 50 jaar gekozen werd tot lid der Provinciale Staten van Zeeland. Door zijne groote activiteit en scherpzinnigheid evenzeer als door karakter-eigenschappen heeft mr. Dieleman,

MR. P. DIELEMAN

die tot de anti-revolutionnaire partij behoort, zich in de geheele provincie gewaardeerd en bemind weten te maken. Als geboren Zeeuwsch-Vlaming heeft hij zich in zijn functie bijzonder ook voor het Zuiden van ons gewest verdienstelijk gemaakt.

In de afgelopen week, Dinsdag 25 Maart, werd te Goes de Groote of Maria Magdalena kerk, welker interieur eene langdurige en grondige restauratie heeft ondergaan, officieel wederom in gebruik genomen. Hierboven een foto van een der fraai gerestaureerde zijbeuken in het interieur der kerk.

ZEELANDS WELVAREN

De Groote of St. Magdalenakerk te Goes is dezer dagen wederom als bedehuis in gebruik genomen.

Zooals men weet, waren de laatste jaren talrijke ingrijpende restauraties noodig, omdat het bouwwerk in een zeer zorgwekkenden toestand verkeerde. Met man en macht heeft men gewerkt, en, hoewel de toren momenteel nog in stelling staat, is het gebouw zelve weer in zijn ouden staat teruggebracht. Althans, voor zoover dat in verband met de beschikbare gelden mogelijk was. Overigens had men over de offervaardigheid niet te klagen. Talrijke particulieren deden bijdragen toekomen; prachtige kerkranken werden geschenken, en de kerk werd vele kunststukken rijker, waarvan wij o.a. noemen de prachtige avondmaalstafel van Slavonisch eikenhout, gemaakt naar een ontwerp van den Zeeuwschen kunstenaar J. Melse.

In een der wanden van de kerk is een steen aangebracht met het inschrift: Soli Deo Gloria, en een vermelding van de restauratie.

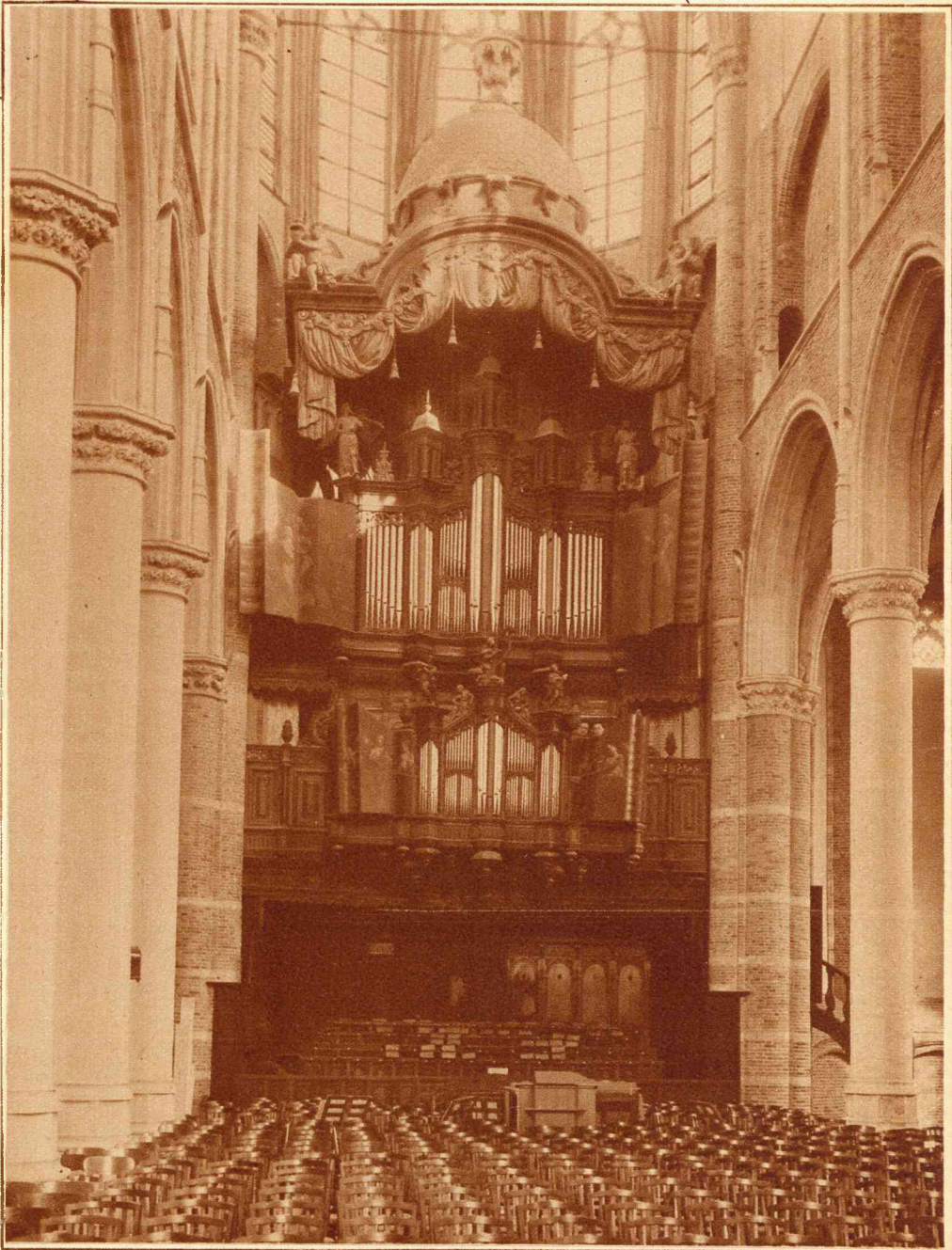
De meest ingrijpende verandering in de kerk is het wegbreken van den muur, die 't koor van het schip scheidde. Voorts is nu de kerk centraal verwarmd, en wordt zij electrisch verlicht.

25 Maart werd zij plechtig weder in gebruik genomen. Talrijke autoriteiten waren daartoe overgekomen. O.a. was er de Minister van Onderwijs, kunsten en wetenschappen en waren er leden van de Rijksmonumentencommissie. In dit

Het in gebruik genomen middengedeelte van de kerk, waarbij het fraaie orgel opvalt.

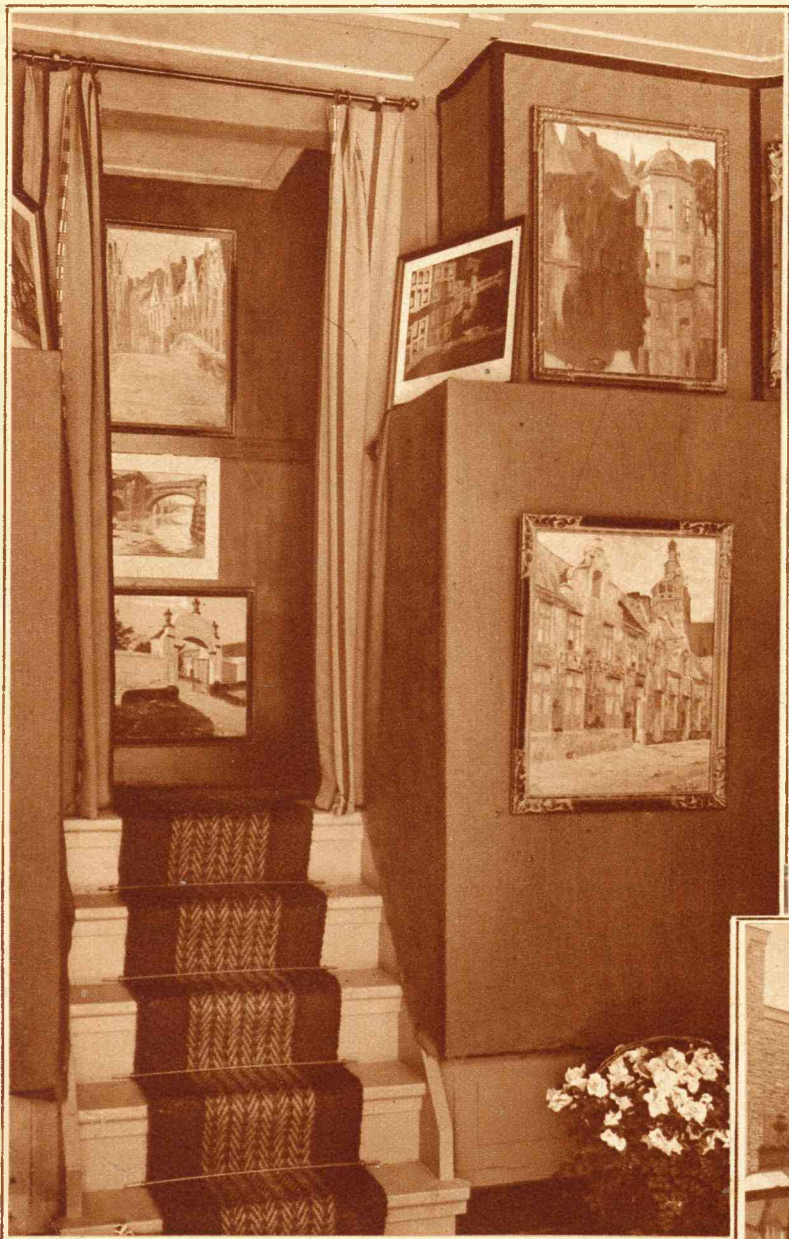
De opening der kerk geschiedde in tegenwoordigheid van Z.Ex. minister Terpstra. Van de zijde der Kerkvoogdij bestond zeer weinig medewerking tot het maken van opnamen. We hebben den minister te voren gekiekt in gezelschap van dr. Kalf, prof. v. d. Steur en mr. Visser.

verband mag ook gewezen worden op het bezoek, dat deze autoriteiten hebben gebracht aan Veere. Het stemt tot blijdschap, dat de minister in eigen persoon zich een oordeel heeft willen vormen over den toestand, waarin het mooie stadhuis verkeert. Hopelijk mogen wij nu dan ook een spoedige restauratie verwachten.

Er moet ons, in verband met de kerkplechtigheid, nog iets van het hart.

En wel het feit, dat persfotografen gedurende deze plechtigheid niet in het gebouw werden toegelaten. Dit is wel zeer vreemd, hoewel het niet de eerste maal is, dat we in Zeeland op een onwelwillende behandeling van zekere zijde stooten. In dit opzicht mag

Een interieurtje, waarin de schilderijen aardig uitkomen.

men in Zeeland nog wel iets leeren, en wel, dat publiciteit in onzen tijd een machtig wapen is. De groote gebeurtenis in Goes, door een der hoogste regeeringspersonen en talrijke autoriteiten uit het gansche land opgeluisterd, is voor Goes een prachtige reclame. En dan is het niet verstandig, in dezen de pers den rug toe te wenden. Zelfs het maken van opnamen in de kerk vóór de plechtigheid werd alleen toegestaan onder de restrictie, dat de negatieven aan het kerkbestuur zouden worden afgestaan. We vernamen, dat een blad als „De Telegraaf” (zeer terecht) voor de eer bedankt heeft, en vertrokken is.

We meenden deze handelwijze eens te moeten signaleeren, omdat wij niet den schijn willen wekken, alsof we onzen lezers opnamen van de plechtigheid willen onthouden. Ons treft in dezen niet de minste blaam.

Er heeft deze week nog een belangrijke gebeurtenis in Goes plaats gevonden; n.l. de opening van een kunsthandel, dien wij hier afbeelden. De nieuwe zaak is ondergebracht in een speciaal daartoe opnieuw opgetrokken pand, dat het eerste staaltje van mooien modernen bouw is, dat we te Goes zagen. De opening werd gevierd met een tentoonstelling van werken van den bekenden Vlaamschen schilder en etser, Albert Goethals. Buitengewoon fraai werk,

Het Blauwe Steen te Goes, het oude, aardige steegje nabij de Kade, wordt gemoderniseerd. De oude gebouwtjes zijn gesloopt waardoor nu de 'achtergevels' van de huizen aan den Ouden Singel in het gezicht zijn gekomen.

Te Goes werd dezer dagen een nieuwe kunsthandel geopend, bij welke gelegenheid de Vlaamsche schilder Goethals eenige fraaie werken exposeerde. Foto van de benedenpui van den nieuwen kunsthandel, die er modern en aantrekkelijk uitziet.

dat allerwege de aandacht heeft getrokken en dat ook koopers heeft kunnen vinden.

Mag Goes zich verheugen in de restauratie van een mooie kerk, aan den anderen kant wordt weer getreurd over een aantal panden, dat men zonder meer tegen den grond heeft geworpen. Wij bedoelen het blok onbewoonbaar verklaarde woningen, dat den naam draagt van „Blauwe steen”. Hier vond men het meest schilderachtige hoekje van Goes, eenig in zijn soort; en hoewel het begrijpelijk is, dat men niet alle bouwvallige woningen kan behouden, was dat hier wel mogelijk, omdat deze geen gevaar opleverden voor de omgeving. Zeer jammer is het, dat men hier zoo gewelddadig is opgetreden, en vele Goesenaars zijn hierover dan ook terdege onttremd.

Ten slotte zij nog vermeld, dat Goes zich opmaakt om de Oranjefeesten, welke dit jaar overal gehouden zullen worden, op waardige wijze te vieren. Groote en grootsche plannen staan op het programma, en wanneer wij aan 1924 terugdenken, dan zal ongetwijfeld ook dit jaar in Goes weer duchtig worden gefeest. v. BR.

DE GOESCHE GROOTE KERK GERESTAUREERD:

een indrukwekkend gezicht langs pijlers en bogen van een der zijbeuken naar het schip van het machtige gebouw.

De filmindustrie uit het land, waar alle waarden bij dollars gemeten worden, maakt gaarne reclame met de enorme sommen, die de grooten in het Hollywoodsche rijk als honorarium toucheeren. Met welk een uitgezochte luxe (die echter dikwijls niet van door ons te waardeeren smaak getuigt) deze uit het niet verzezen filmvorsten zich dan ook omringen, daarvan laten bijgaande foto's eenigstaaltjes zien. Hiernaast geven wij als voorbeeld een kijkje in een der salons van den Metro-Goldwyn-speler Charles Ray, wiens woning zelfs in filmland als een der weelderigste geldt.

WAAR filmsterren WONEN

Het prachtige landhuis, dat Buster Keaton bezit in Beverley Hills (Californië).

Dolores del Río van de United Artists, in de luxueuze bibliotheek van haar nieuwe Mexicaansch ingerichte huis in Hollywood

Waar is mijn Vader?

Des namiddags ging ik naar Bellwood. Dat was een forensen-stadje, twaalf kilometer ver, met een mooi station, omgeven door grasperken en asfaltwegen. Er waren nog geen trams, die de met boomen beplante straten bedierven, en het was bijna bevroren van stijfdeftigheid. Het huis van de Maitland's lag aan het einde van een der hoofdstraten, die er eens de oprijlaan van was geweest. Miss Letitia, die zeventig jaar oud was, had in vroeger jaren genoeg handelsgeest gehad, om haar voorvaderlijken grond — of eigenlijk *hun* voorvaderlijken grond, ofschoon miss Jane gewoonlijk niet werd meegeteld — te verkavelen tot bouwterreinen, met uitzondering alleen van het gedeelte vlak om het huis. Nadien hield men de dames Maitland voor onnoemelijk rijk. En aangezien ze nooit iets uitgaven, is er geen twijfel aan, of ze waren het.

Ik had al eens eerder te Bellwood gedineerd, en ik had er geen vroolijke herinnering aan. Miss Letitia was doof, maar ze wou het niet weten. Met soevereine onverschilligheid kon ze zich opeens in het gesprek mengen met een opmerking over een andere kwestie, die je dwong opeens met je gedachten op heel andere dingen over te springen, zoodat de maaltijd een serie gymnastische hersenoefeningen werd. Miss Jane, die op dit punt een langdurige ervaring bezat en toch alleen maar oppervlakkig aan de conversatie deelnam, bleef er volkomen geduldig bij; ik leefde voortdurend in stil protest.

De heerschappij van miss Letitia bepaalde zich echter niet tot de conversatie: haar zuster Jane was haar slavin, die zij kleenren en afsnauwen kon naar hartelust. In de oogen van miss Letitia was miss Jane, ondanks haar vijfenzestig jaren, nog altijd een kind, en somtijds een stout kind. Inderdaad is menig kind van tien minder onnoozel dan zij was. Miss Letitia gaf haar boeken te lezen, waaruit passages waren weggescheurd, en verbood haar, de rubriek Rechtszaken in de krant te lezen. Eens, toen er een dienstmeisje was, dat zich verfdde en met een jongen omging, werd miss Jane uit logeeren gestuurd en niet teruggeroepen vóór 't huis ontsmet was.

Arme miss Jane! Ze kwam mij dien avond met zenuwachtige hartelijkheid in de hall tegemoet, wetende, dat ze althans daar veilig zichzelf kon zijn, aangezien zij wist, dat miss Letitia mij altijd zat te verwachten op een troonachtige paardenharen sofa in de achterkamer. Ze had een nieuwe kanten muts op en was opgewonden spraakzaam.

„Onze nicht is hier,” verklaarde ze, terwijl ik mijn jas uitdeed. — alles was *ons* bij Jane, *mijn* bij Letitia — „en we krijgen ijs bij 't diner. Zegt u alstublieft, dat ijs geen kwaad kan, meneer Knox. Mijn zuster is er zoo op tegen en ik heb er zoo om gezeurd.”

„Ijs is niet schadelijk,” zei ik; „de dokter heeft het voor mijn kleine neefjes voorgeschreven en ik ben er zelf dol op.”

Miss Jane straalde van voldoening. Ja, dien heelen avond was het dametje bijna onnatuurlijk vroolijk. Misschien kwam het van de nieuwe muts. Later heb ik geprobeerd haar gedrag te doorgronden, mij ieder woord te herinneren, dat ze sprak, mij alles voor den geest te halen, dat ook maar eenige aanwijzing gaf; maar ik kon niets vinden, dat verklaarde wat volgen ging.

Miss Letitia ontving mij, zooals gewoonlijk, in de achterkamer. Miss Fleming was daar ook; zij zat bij een der ramen te naaien, en in haar gladde witte japon, met het haar achteruit gekamd en in een vlecht om het hoofd gelegd, zag zij er nog jonger uit dan den vorigen keer. Er was geen tijd voor conversatie. Miss Letitia begon aanstonds te betoogen hoe verkeerd het was, stroop en boter op het brood van verweesde negerkinderen te doen, en het meisje bij het raam ging, na mij te hebben aangezien en

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

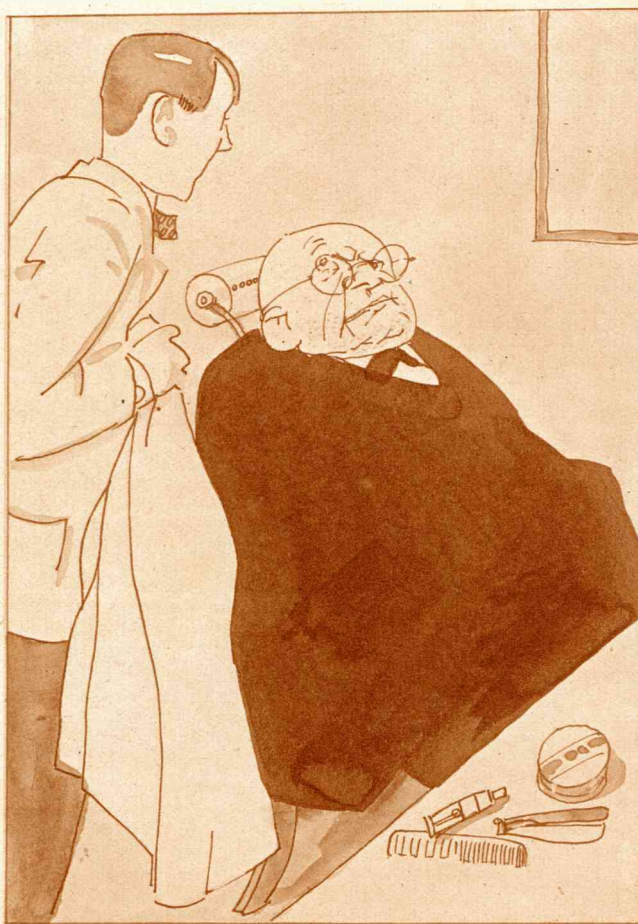
vlug van mijn gelaat te hebben gelezen, dat er geen nieuws was, door met haar naaiwerk.

„Van stroop krijgen ze wormen,” zei miss Letitia gedecideerd, „van varkensvleesch ook. En toch denken die schapen, dat de hemel driemaal daags stroop en varkensvleesch voor ze eischt.”

„Heelemaal niets?” vroeg miss Fleming voorzichtig, haar hoofd gebogen over haar werk.

„Niets,” antwoordde ik, onder bescherming van de tafellakens, waarop de geest van miss Letitia was overgesprongen. „Ik heb er een handigen hel-

Professor Priem Pruttelt.

Kappersbediende: „Scheren, meneer?”
„Nee — knippen!”

per aangezet.” En toen ze mij vragend aanzag: „Ik kon het niet zonder detective stellen, miss Fleming.” Klaarblijkelijk had een nieuwe dag van spanning haar wantrouwen in de politie verzwakt, althans zij knikte toestemmend en ging door met naaien. De eentonige alleenspraak van miss Letitia duurde voort, en ik luisterde ernaar zoo goed ik kon. Want het licht was aangestoken, en bij iedere beweging, die het meisje maakte, kon ik het schitteren zien van een diamanten ring aan haar vinger.

„Als ik er niet op paste, zou Jane ze ongelukkig maken,” zei miss Letitia. „Ze geeft hun appels als ze hun gezicht schoonhouden, en de rekening voor zeep is al tweemaal zoo hoog geworden. Eens per dag met zeep wasschen is genoeg voor een negerkind. Ruikt u niet iets aanbranden, meneer Knox?”

Ik snoof en loog, waarop miss Letitia haar zijden japon, haar zwarte weesjes en haar majesteit buiten de kamer bracht. Toen de deur dicht was legde miss Fleming haar naaiwerk neer en stond op. Nu eerst zag ik, hoe bedrukt ze er uitzag.

„Ik durf het hun niet te vertellen, meneer Knox,” zei ze. „Het zijn oude menschen, en ze mogen hem toch al niet graag. Ik heb vannacht niet kunnen slapen. Stel u eens voor, dat hij teruggekomen

is en het huis verlaten vond!”

„Dan had hij toch aanstonds hierheen getelefoneerd, denkt u niet?” opperde ik.

„Ja, dat is waar,” Zuchtend nam ze haar werk weer op. „Maar ik ben bang, dat hij niet komt, — niet zoo gauw tenminste. Ik heb vandaag voor tante Letitia theedoecken gezoomd, dat ik er dui- zelig van word, en ik heb den heelen dag moeten denken aan iets, dat u gisteren zei en dat ik niet begreep. U zei, u weet 't nog wel, dat u geen detective was, en dat sommige mannen negentien van vijftig konden aftrekken en niets overhouden. Wat bedoelde u daarmee?”

Een oogenblik stond ik sprakeloos.

„Dat wil zeggen... ik... ja ziet u,” stotterde ik, „dat was zoo maar een manier van spreken... zooiets als beeldspraak...” En toen kwam de boodschap, dat we aan tafel verwacht werden, en ik was gered. Onder het diner zei ze weinig of niets, maar ik bemerkte, dat ze één- of tweemaal naar me keek met een zekere peinzende verwondering; en het was me, alsof ik haar die afschuwelijke getallen zag keeren en wenden in haar geest.

Miss Letitia voerde het tafel-presidium met praatzieke majesteit. De twee oude dames aten langzaam en kieskeurig, en miss Jane had een rood plekje op bei haar bleeke wangen. Margery Fleming deed kranig alsóf, maar at bijna niets. Ik voor mij genoot een flinke mannelijke portie en vroeg half excuus voor mijn eeflust, maar miss Letitia hoorde het niet. Zij trok het comité van weeshuis- bestuurders aan flarden bij het rundvleesch en roosterde het bij de salade. Maar Jane was één en al bezorgde gastvrijheid.

„Dineert u alstublieft naar genoegen,” fluisterde ze, „de salade heb ik zelf gemaakt. En ik weet, wat er noodig is om een grooten man op krachten te houden. Harry eet meer dan Letitia en ik samen. Is 't niet Margery?”

„Harry?” vroeg ik.

„Mevrouw Stevens is een overdreven domme gans,” deed miss Letitia zich gelden, „en ik heb gezegd, dat ik geen cent aan het huis nalaat als zij presidente wordt. Daarom heb ik u noodig, meneer Knox. Zeg tegen Heppie,” — nu sprak ze tegen de meid — „dat ze deze kopjes in lauwwater moet wasschen. Het zijn m'n beste. En dat ze er zelf niet uit drinken mag. Den laatsten keer heeft ze haar tanden uit laten glijden en er een stukje uit gebeten.”

Miss Jane boog zich naar mij toe, nadat ze met een schalksch lachje haar nicht had aangezien.

„Harry Wardrop, — een verre neef, en —” ze raakte de hand aan waar Margery een ring aan droeg — „mettertijd nog iets meer.”

Het meisje bloosde, maar ze gaf miss Jane haar hartelijk handdrukje weer.

„Ze hebben een ijzeren hek gezet, terwijl een houten schutting ruim voldoende was,” mokte miss Letitia verder. „Dat is verkwisting, noodlottige verkwisting.”

„Harry logeert bij ons als hij in Manchester is,” ging miss Jane voort, met een knikje naar miss Letitia, alsof zij toestemde in de veroordeeling van het comité. „Hij is tegenwoordig haast altijd in Plattsburg. Hij is secretaris van Margery's vader. Dat is een heel belangrijke positie en we zijn wat trotsch op hem.”

Ik had wel iets dergelijks verwacht, maar toch smaakte de rest van het maal mij veel minder goed. Er was een gaping in het gesprek, terwijl het dessert werd binnengebracht. Miss Jane zat te beven, het gezicht van haar zuster bespiedend om ieder teeken van ontstemming waar te nemen; miss Letitia was vervallen in een ontevreden gegrom, en miss Fleming zat, met één hand op tafel, verstrooid naar haar verlovingsring te kijken.

„Je ziet er gek uit met die muts, Jane,” vonniste Letitia, terwijl de borden werden neergezet. „Wat hebben we voor dessert?”

No. 3

„Roomijs,” riep miss Jane over de tafel.

„Schreeuw maar niet,” snauwde Letitia, „ik hoor je best. Hadden we niet afgesproken van yoghurt?”

„Ik zei roomijs, en je zei, dat het goed was,” verdedigde de arme Jane zich. „Als je een kopje warme thee nadrinkt zal het je geen zier kwaad doen.”

„Kletspraat,” zei Letitia snibbig. „Ik ben niet van plan mijn maag te laten bevriezen en hem dan weer te ontdooien als een buis van de waterleiding. Zeg dat Heppie mijn roomijs op het fornuis zet.”

Wij wachten tot de portie van den kolonel was verwarmd en op tafel stond, verziekelijkt met bleke tinten. Miss Letitia verorberde het in berusting. „Ik zal er wel weer naar van worden, net als den laatsten keer,” bemoedigde ze ons. „Alleen waren er toen tenminste geen kleurtjes aan.”

Eindelijk was het maal ten einde, maar als ik gehoopt had, Margery Fleming dien avond nog te spreken, werd die hoop teleurgesteld. Letitia stuurde het meisje, hoewel niet onvriendelijk, naar bed, en dreef Jane de kamer uit met een enkelen korten wenk in de richting van de deur.

Je moest die kopjes maar liever zelf omwaschen, Jane,” zei ze, „en ik weet eigenlijk niet, waarom het beste porselein gebruikt moet worden als er geen officiële visite is. Wij hebben zaken te bespreken.”

Arme, zachtzinnige, weerloze miss Jane! Ze heeft me eens in vertrouwen verteld, dat ze in al haar vijf en zestig jaren nooit zelfstandig een japon gekocht of haar diner gekozen had. Ze werd berispt en bevit met nauwgezette volharding, en de kamer uitgestuurd, zoodra er een onderwerp ter sprake kwam, dat eenige vrijmoedigheid van taal eischte. Ze was even eenvoudig als een kind van tien, even weinig wereldsch als een baby, even... enfin, arme miss Jane, nogmaals!

Toen zij de deur achter zich had dichtgedaan, bleef miss Letitia een oogenblik zitten luisteren, stond plotseling op en liep dwars de kamer door met een voor haar jaren verbazende snelheid, draaide den knop om en opende de deur weer. Maar de gang was leeg; het smalle figuurtje van miss Jane verdween juist de keuken in. De oudste zuster bleef even staan en keerde toen terug naar haar sofa, zonder haar gedrag te verklaren.

„Het was niet over het testament, dat ik u spreken wou, meneer Knox,” begon zij zonder inleiding. „Het testament heeft geen haast; ik ga nog niet dood, — tenminste zoover ik weet. Maar al vind ik, dat u er een boel degelijker uit zou zien als u wat haar op uw gezicht droeg, toch geloof ik, dat u in de meeste opzichten een verstandig man bent. En u bent niet te jong. Daarom heb ik niet Harry Wardrop laten komen: die is te jong.”

Ik zweeg. Miss Letitia boog zich voorover en legde haar beenige hand op mijn knie.

„Ik ben bestolen,” zei ze half fluisterend en ze ging weer rechtop zitten, om beter te kunnen waarnemen, welken indruk haar woorden maakten.

„Is 't waar!” riep ik uit; ik was inderdaad verbaasd. Ik had altijd geloofd, dat het voor iemand, die niet was uitgenoodigd, onmogelijk was, langs natuurlijke wegen in het huis der dames Maitland door te dringen. „Geld?”

„Geen geld, al is er nogal wat in huis.” Dit wist ik. Men zei van het geld, dat in de macht van miss Letitia kwam, dat het aan de circulatie onttrokken was.

„Toch niet... de parels?” vroeg ik.

Zij gaf antwoord met een andere vraag.

„Toen u die parels verleden jaar door een juwelier voor mij liet schatten, hoeveel waren er toen?”

„Iets minder dan honderd, — ik geloof... ja, achtennegentig.”

„Precies,” beaamde zij, als in zegepraal. „Ze zijn afkomstig van mijn moeder. Margery's moeder heeft er een deel van gekregen. Dat is al heel wat jaartjes geleden, jonge man. Ze zijn nu meer waard dan toen, een massa meer.”

„Tweëntwintigduizend dollar,” herhaalde ik. „U weet, miss Letitia, dat ik u indertijd ernstig heb afgeraden, ze in huis te houden.”

Miss Letitia deed alsof ze dit niet hoorde, maar voor ze verder ging, herhaalde ze haar katachtige bewegingen naar de deur, en vond de gang even leeg als den eersten keer. Weer ging ze zitten, nu zoo dicht mogelijk bij me.

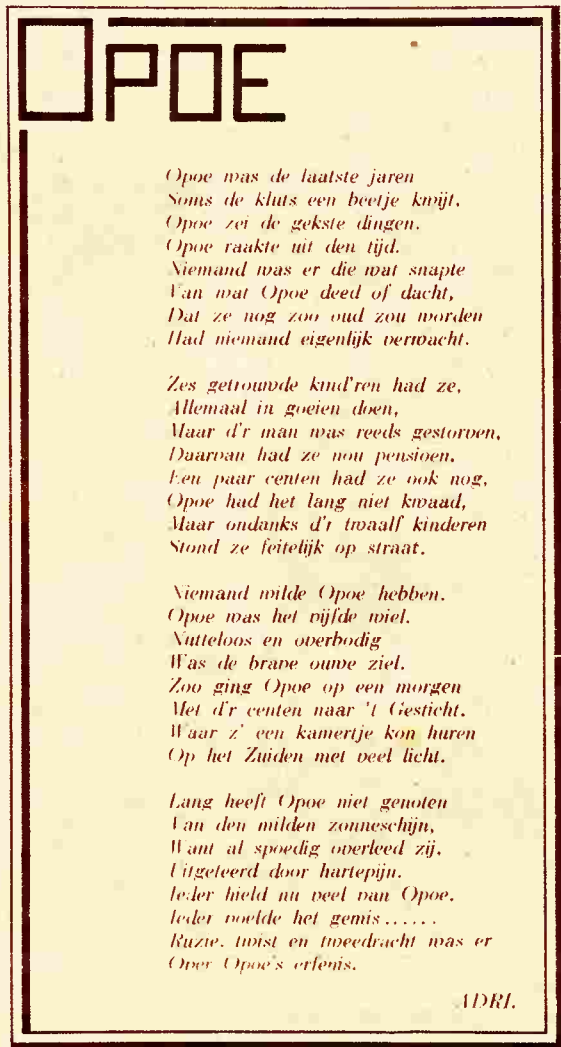
„Gisterenmorgen,” zei ze ernstig, „heb ik het kistje naar beneden gehaald; ik heb ze altijd be-

waard in de kleine safe boven in mijn kast. Toen Jane een portret van mijn nichtje, Margery Fleming, op Harry's kamer gevonden had, dacht ik, dat er wel iets waar kon zijn van de praatjes, die Jane over die twee gehoord had, en — als het een huwelijk werd — enfin, de parels moesten toch vroeg of laat aan Margery komen. Maar... de deur van de safe was niet op slot en stond een eindje open... en tien van de parels waren verdwenen!”

„Verdwenen!” echode ik. „Tien? Maar dat is belachelijk! Als iemand er tien kan stelen, waarom neemt hij ze dan niet alle acht en negentig?”

„Hoe kan ik dat weten,” antwoordde ze grimmig. „Daar heb ik een advocaat voor... daarom heb ik u laten komen.”

Voor den tweeden keer in twee dagen gaf ik denzelfden raad.

„Maar dan moet u een detective raadplegen,” riep ik uit. „Als u den dief weet, zal ik wel zorgen, dat hij komt waar hij thuishoort, maar den dief vinden kan ik niet.”

„Ik wil er geen politie bij hebben,” zei ze vastberaden. „Die loopt mijn deur plat en stelt onbeschaamde vragen en laat in de kranten zetten, dat een domme oude vrouw haar verdiende loon heeft.”

„Dus u zult nu de andere naar een bank brengen?”

„U hebt minder gezond verstand dan ik dacht,” snibde ze; „ik zal ze laten liggen, waar ze liggen, en uitkijken. Wie er tien heeft weggehaald, komt nog wel eens terug voor de rest, let maar eens op.”

„Ik zou 't u toch niet raden,” zei ik beslist. „Nu hebt u tenminste het grootste gedeelte nog, en het is een klein kunstje ze allemaal kwijt te raken. En dat niet alleen, — het is gevaarlijk óók, voor u en uw zuster.”

„Allemaal nonsens,” zei de oude dame met diepe overtuiging. „Jane weet niet eens, dat ze weg zijn. Ik weet, wie ze gestolen heeft. Het nieuwe dienstmeisje, Bella MacKenzie. Niemand anders kon er bij komen. Ik sluit het huis iederen avond zelf, en ik ben gewend het heel erg secuur te doen. Het is in de laatste drie weken gebeurd, want Zaterdag voor drie weken heb ik ze nog geteld. De eenige personen in huis in dien tijd, behalve wijzelf,

waren Harry, Bella en Hepsibah, die al bijna veertig jaar bij ons is en die nog niet eens een parel van een ingemaakte komkommer kan onderscheiden.”

„Maar... wat wilt u dan dat ik doe?” vroeg ik. „Bella laten arresteeren en haar koffer nazoecken?”

Ik voelde, dat ik met de minuut in de achting van mijn cliënt daalde.

„Haar koffer!” zei ze smalend, „dien heb ik vanmorgen leeggehaald, onder voorwendsel, dat ik haar verdacht van het sparen van keukenzeep. Nee, ze heeft ze natuurlijk begraven in den moestuin. Weet u wat ik graag had dat u deed? Een dag of drie vier hier logeeren, om bij de hand te zijn. Als ik den dief pak, wou ik mijn advocaat in de buurt hebben.”

Ik moest natuurlijk toestemmen. Miss Letitia liet zich zelven niets weigeren. Ik telefoneerde naar Fred, dat ik niet thuis zou komen, luisterde toen, of ik stemmen hoorde, en besloot, dat Margery Fleming wel naar bed zou zijn. Miss Jane bracht mij naar de logeerkamer en keek, of daar alles in orde was. Haar dunne grijze krullen wipten, toen zij in de lampetkan keek, de handdoeken nazag en voelde, of het beddegoed niet vochtig was. Toen ze wegging, bleef ze bij de deur staan en keerde zich bedeesd om.

„Is... is er iets gebeurd, waar mijn zuster over in de war is?” vroeg ze. „Ik... ik vond haar bijna kribbig vandaag.”

Bijna!

„Ze tobt een beetje over haar negerkindertjes,” zei ik. „Ze is er op tegen, dat er den vierden Juli vuurwerk voor hen wordt afgestoken.”

Miss Jane was tevreden. Ik zag het tengere figuurtje in de zwarte japon de gang door gaan, deed toen de deur op slot, en de ramen open, en veroorloofde mij heimelijk te rooken.

VIERDE HOOFDSTUK

EEN DIEF IN DEN NACHT

Het duurde niet lang, of er kwam door de wijde geopende vensters een groote uil naar binnen. Het dier wierp zich op het licht en toen, verblind en geschroeid, begon het met hoorbare stooten tegen het plafond op te tornen. Het vond daar geen doorgang, en kwam weer terug naar de lamp, er omheen draaiend in duizelenden cirkelgang, tot het ten laatste, uitgeput, op de tafel viel en daar op zijn rug bleef liggen, machteloos stuip-trekkend.

Het werd in de kamer een kermis van kleine gevleugelde schepseltjes, die hals over kop hun eigen verderf tegemoet gingen; dus deed ik het licht uit en ging voor het raam zitten, met mijn sigaar en mijn gedachten.

Van de moeilijkheid van miss Letitia trok ik mij niet veel aan. Al was het vreemd, dat er maar tien van de parels gestolen waren, toch, — al het andere wees op een gewoon geval van diefstal. Misschien had de dief gedacht, dat er van ontdekking niet gauw sprake kon zijn, als hij het grootste gedeelte der parels liet liggen. Het geval Fleming bekommerde mij meer. Op zichzelf was de afwezigheid van Fleming niet zoo zonderling. Er moeten in het leven van iederen gewetenlozen staatsman oogenblikken zijn, dat hij 't noodzakelijk vindt, zich tijdelijk aan het oog van het publiek te onttrekken. Maar de insluiping in het huis van Fleming, — het doorsnuffelen van het bureau en het forceeren van de geldla, — en vooral, het briefje met 11 22 er op... dat alles werd door een vrijwillige verdwijning van Fleming niet verklaard.

Ik was aan mijn tweede sigaar bezig, en de lust tot slapen was nog verre van mij, toen ik een voetstap hoorde op het pad, dat om het huis liep. Het was zwarte nacht buiten; hoe ik ook keek, ik kon niet eens het grijs-wit van de cementen stoep onderscheiden. De voetstappen waren opgehouden, maar nu hoorde ik, dat er iemand aan de luiken beneden bezig was. De klink klikte tweemaal, alsof er een dun instrument onder gestoken was om hem op te tillen, en eens hoorde ik een gemompel van teleurstelling.

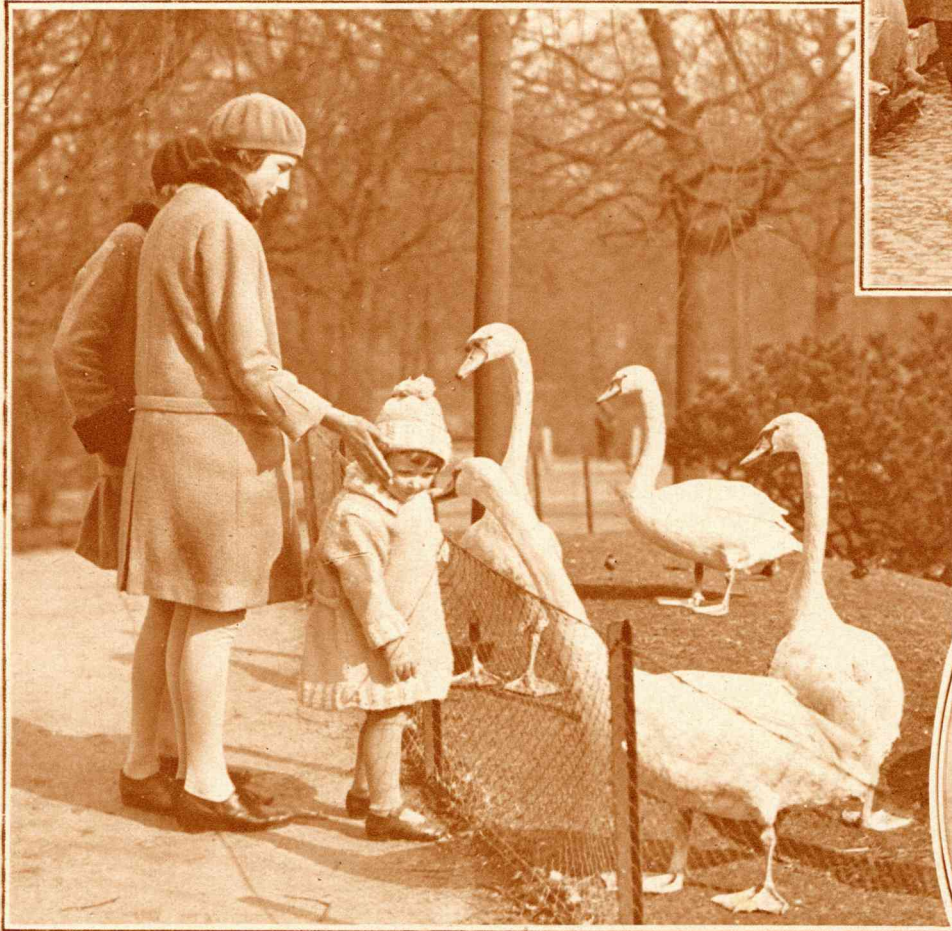
Ik trok mijn hoofd weer naar binnen en trok aan mijn sigaar, tot 't vuur gloeide; bij dat licht zag ik, dat 't kwart vóór twee was. Toen ik weer luisterde, probeerde de inbreker het met een ander raam, waar hij voorzichtig aan schudde.

(Wordt voortgezet)

LANGS ROTTERDAMS STRATEN

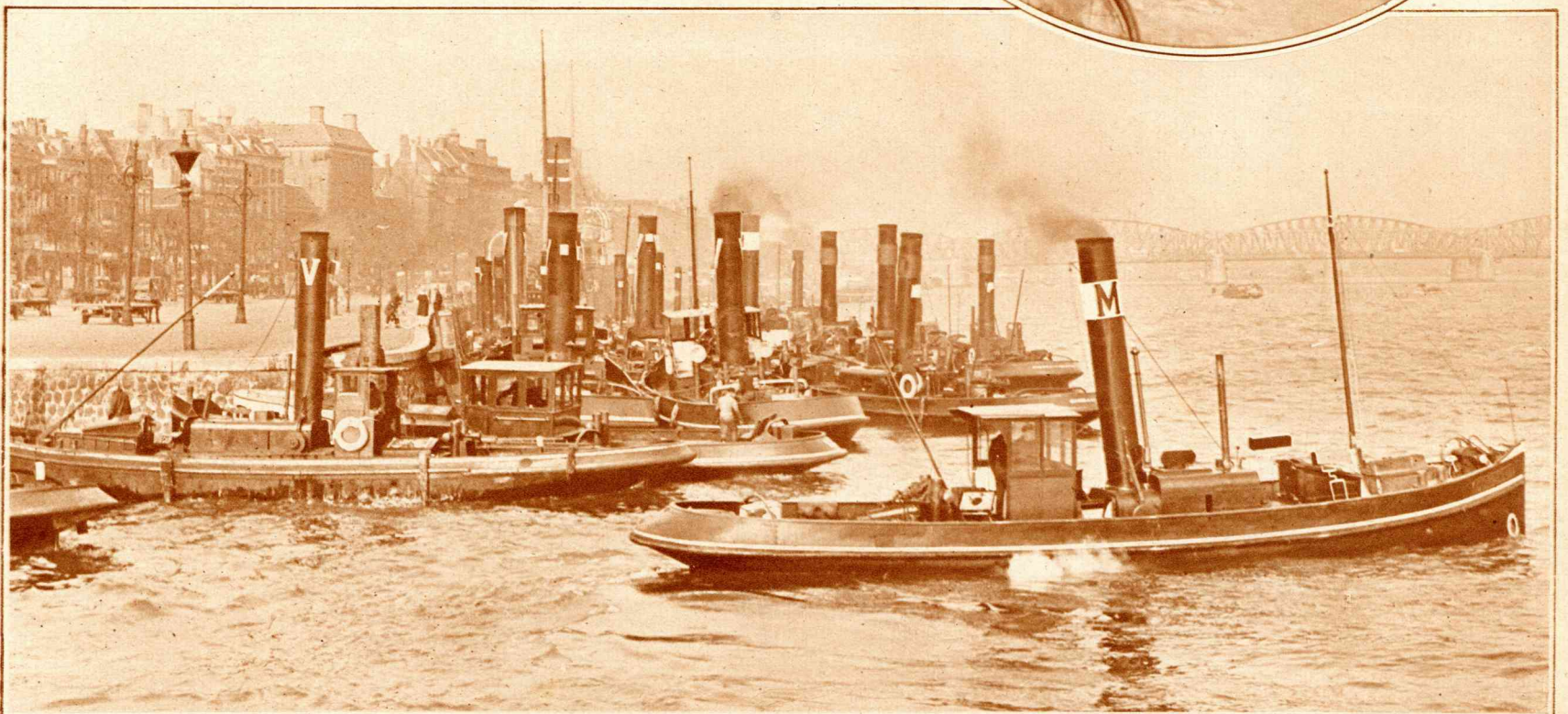

De laatste restjes van het maal.

Zwanen voeren in het Park. Zoodra de zon zich maar vertoont, wordt het Park bevolkt door onze jeugd, die onvermoeid blijft in het vertroetelen van het fraaie gepogelte. Maar op al te groote familiariteit schijnt kleine zus toch niet bepaald gesteld.

Een zwaar karwei! Het schijnt zelfs voor vier stevige Rotterdamsche sleepers niet mee te vallen, de zware vaten veilig op den wagen te krijgen.

Een woud van schoorsteenen lijkt het soms aan de Boompjes bij het Willemsplein, waar de talloze kleine, vlugge sleepbooten gereed liggen om bij den eersten oproep hun diensten te verleenen, waar die noodig zijn.

De Buitenhavenweg is door de scheepvaart een der drukke punten van het oude stads-gedeelte. De fraaie begroeiing maakt 't doorkijkje over het water nog des te aantrekkelijker.

Waschdag in de Munnikenbuurt. Vader heeft op het oogenblik niet veel om handen en kan moeder dus 'n handje helpen bij het ophangen van het versch gewasschen goed.

BIJ ONZE
SCHIEDAMSCHEN
BUREN

Een schilderijtje van vaderlandsch stadsschoon trof de fotograaf in dit mooie, oude steegje bij de Munnikenbuurt, aan den voet der Hervormde kerk.

Het oude Raadhuis en de imposante toren der Hervormde kerk vormen de schilderachtige afsluiting van dit levendig bebouwde straatje, de Ooienaarsteeg. En 't ouderwetsche ophaalbrugje doet al even knus aan.

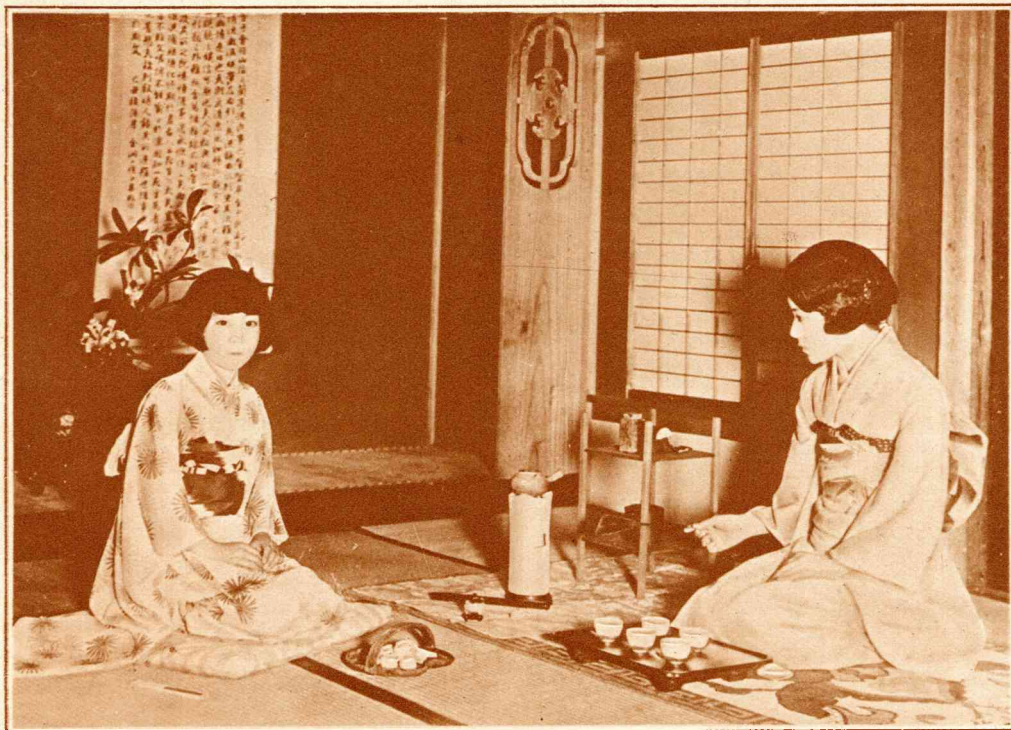
De Haagsche schilder David A. C. Artz (1879—1890) heeft in dit bekende doek 'n treffend tafereeltje gegeven. De massieve, naakte bouw en de zware, strenge meubelen zouden een somberen indruk maken. Maar het wazige licht, dat de maar half-doorzichtige glazen doorklaten, brengt 'n zachter, droomeriger stemming tevoege. Zoo gaat 't ook met de eenvoudige bolronde gezichtjes van de weesjes. Die worden teer en krijgen leven voor ons door het waas, dat erover ligt, van ingetogen rust. Ze missen de blijheid, die hartelijke liefde hun gegeven zou hebben, maar ze zijn dankbaar voor de goedheid, die ze van de oude verdienen door hun eigen gedrag.

IN HET WEESHUIS

IET WEESHUIS

Zie vooral eens naar de jongste, op wier gezichtje die onbewogen rust zoo goed te lezen ligt. Zij preest geen onbillijk misnoegen bij de keuring van haar nog onbeholpen werk, maar ook leeft er geen sprankje hoop op 'n hartelijke lofstuiting in haar afwachtlende houding. En zie eens, hoe levend de nijvere vingers der beide zusjes voor ons worden, evengoed als de aandacht van de neergeslagen oogen. En dan de houding en 't gebaar van de jongste zoo goed als van de weezenmoeder! Artz was een leerling van Josef Israëls en werkte ook samen met Jacob en Matthijs Maris: veel van zijn werk vindt men in de voornaamste musea van ons land.

Japansch Binnenhuisje. Meubels zijn er slechts weinige in de Japansche woningen. Het interieur doet eenigszins denken aan onze „nieuwe zakelijkheid”.

Gekke Topie

DOOR L. A. M. VIERHOUT

Het zachte lenteweer wordt ook in Japan afgewisseld door koude regenbuien. Twee dames op wandeling.

„Vader, laat mij clown worden!”
Voor de zooveelste maal vroeg het kleine, bruinoogige kereltje dit aan zijn vader en voor de zooveelste maal antwoordde deze weer: „Goed, jongen, als je grooter bent.”

De beide ouders keken over tafel elkaar aan en lachten nauwelijks merkbaar over die komische beroepskeuze van hun jongen.

Ze wisten zoo goed, waarin kinderidealen bestaan: het klingelen met een bel of het rijden op een auto van de brandweer oefent steeds een bijzondere bekoring op een kinderbrein uit.

Zoo ook de vraag van hun jongen.

Eens was hij mee geweest naar een circus en had aandachtig de clowns bekeken, die zoo potsierlijk waren beschilderd en van die leutige grappige buitelingen maakten, waarom de menschen zaten te bulderen van het lachen.

Een enkele maal had hij ook gelachen, maar het grootste gedeelte had hij toch stil zitten kijken

Japansche schoolkinderen in nationale dracht...., maar met een Europeesch hoofddeksel.

naar die zotte gezichten met die dikke verflaag.

Toen hij aan de hand van zijn vader uit de groote tent kwam, had hij voor de eerste maal z'n vraag gesteld: „Vader, laat mij clown worden.”

„Prachtig, jongen! Jij wordt clown,” had hij gezegd, doch inwendig had hij plezier gehad om die dwaze vraag van zijn kleinen jongen, die met zijn droomerige oogen en bleek gezichtje eerder bestemd scheen filosoof te worden.

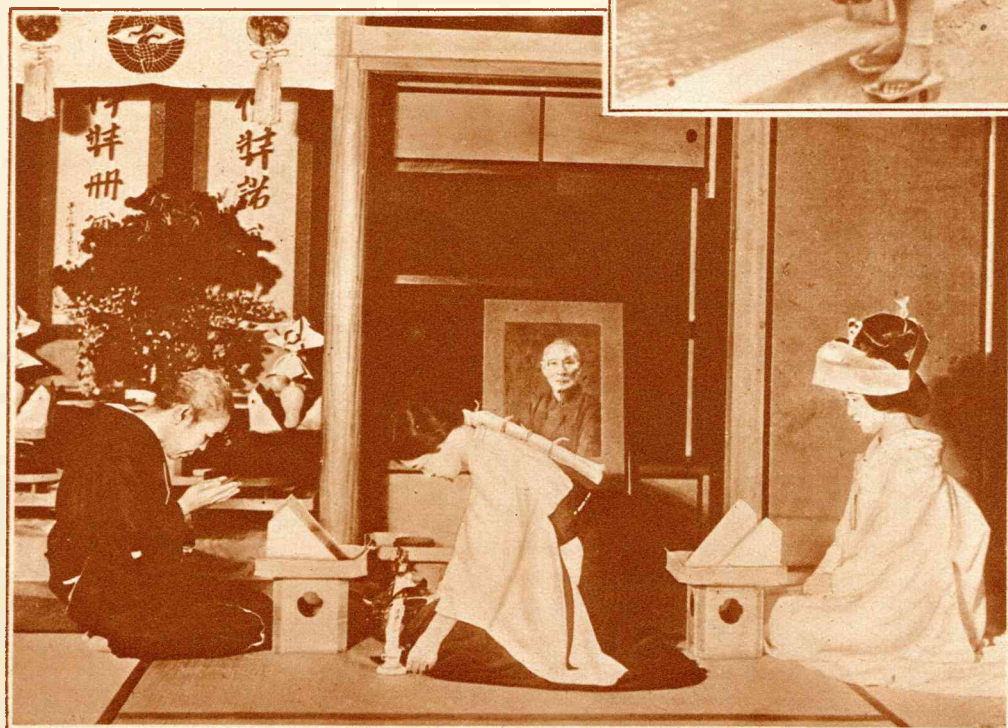
Hij was nu zeven jaar en het was ruim een jaar geleden, doch wel tien-, twintigmaal had hij in dien tijd deze vraag herhaald.

Als niemand op hem lette, keek hij in alle glimmende dingen, welke hij op zijn weg ontmoette. Spiegelruiten, glanzende deuren, glimmende auto's of tramrijtuigen, altijd wierp hij er even 'n blik op en vertrok dan zijn gezicht in een zonderlingen grijns. Uren kon hij zoek brengen met het turen op leeg, blikken cigarettendoosjes, koperen knopen of een ander spiegelend ding, dat hij meester had kunnen worden. Alles gaf 'n ander effect, als je erin keek en hij achtte de meest geslaagde gezichten die, waarom hij zelf lachen moest.

Eerst had er niemand acht op geslagen, maar langzamerhand moest men het wel merken, daar hij zelfs tegen zijn lepel en vork de meest zonderlinge gezichten zat te trekken.

Toen hij de eerste aanmerking erover kreeg, bloosde hij, alsof men hem op 'n groot misdrijf had betrapd en sindsdien zorgde hij ervoor, zich eerst te vergewissen, of men op hem lette.

Toen hij naar school ging, voelde hij zich vrijer en iedere

Nog een kijkje in een woonkamer. Tafels, stoelen, schilderijen zijn onbekend. Aan een klein altaar worden de ceremoniën ter eere van de nagedachtenis der overledenen gehouden.

gelegenheid nam hij waar om aan zijn verlangen te voldoen.

Weldra kreeg hij den bij-naam van Gekke Jopie en daar ook de onderwijzers hem niet heelemaal normaal achtten, stond hij al spoedig buiten de schoolgemeenschap, met als eenig genoegen: zijn gekke gezicht. Geen les kon zoo belangwekkend zijn, of hij raakte verstrooid in zijn gezicht, dat hij zag weerspiegelen in den inktpot, in zijn penhouder of in den glanzend gesteven kraag van den jongen, die voor hem zat.

En als dan zoo'n dag weer bitter voor hem geweest was door de vele aanmerkingen, welke hij gehad had, omdat het niet „lukken" wilde, of wijl hij niet opgelet had, terwijl men hem op straat nog had nageroepen voor Gekke Jopie, dan kwam hij verdrietig thuis en fluisterde zachtjes aan het oor van zijn vader:

„Vader, laat mij clown worden."

En omdat hij van zijn ouders het eenige troetelkindje was, kreeg hij altijd het troostende en toestemmende antwoord, waarmede men al jaren zijn vraag beantwoord had.

Toen, op een goeden dag gebeurde het. Een jongen van de klas had zijn voet uitgestrekt en Gekke Jopie was onder algemeene hilariteit gevallen. Terwijl hij daar op den morsigen grond lag, had men een ronde-dans om hem uitgevoerd en alsmaar geroepen en gezongen: „Gekke Jo-o-pie, Gekke Jo-o-pie."

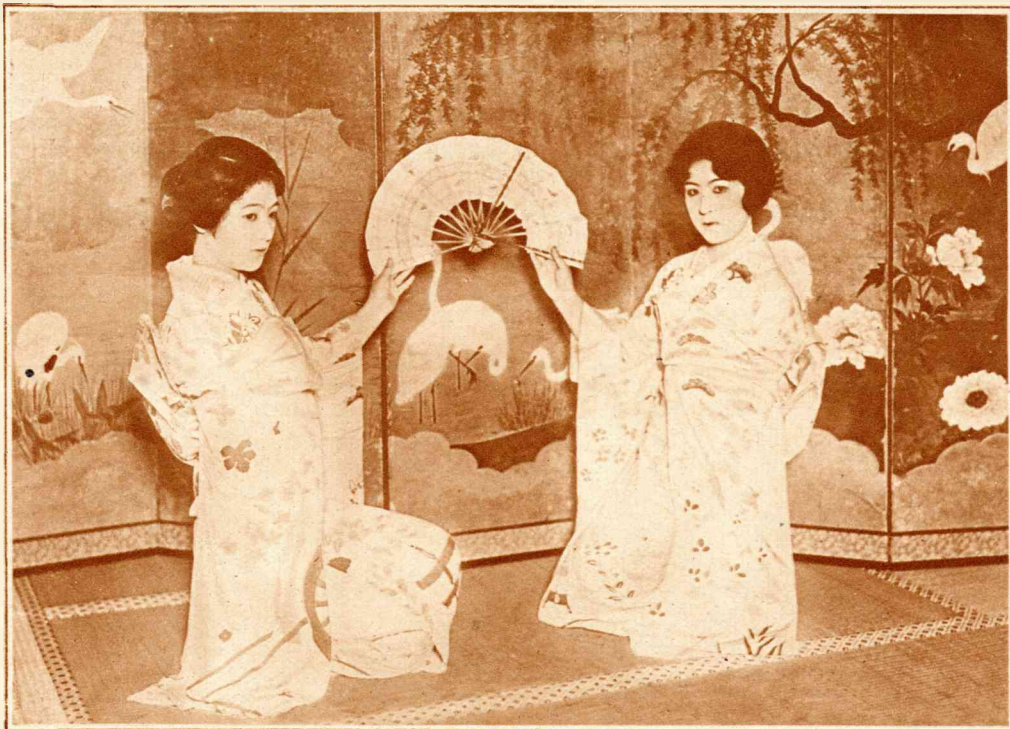
Toen, misschien den eersten keer van zijn leven, waren hem de tranen in de oogen gekomen en had hij gehuild. Hij was opgesprongen en weggerend, achtervolgd door de aanvoerders van het troepje. Weldra had hij zijn vervolgers ver achter zich gelaten.

Toen hij stil stond, zag hij pas, hoe vuil hij was, terwijl een stekende pijn aan zijn hand hem deed weten, dat deze was opengeschaafd. „Waarom laten ze mij niet met rust, ik doe hun toch ook geen kwaad," klaagde hij zachtjes voor zich heen. Om den hoek was de gracht met den lagen kademuur, daar zou hij even zijn handen reinigen en dan maar snel naar huis, om troost te zoeken bij zijn ouders.

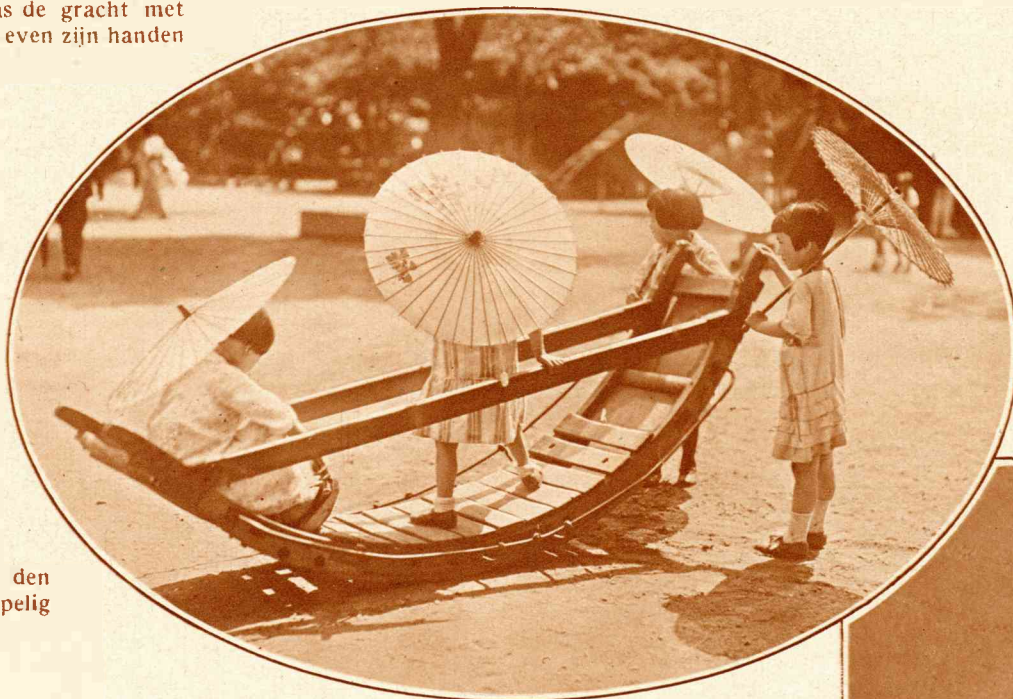
Bij het water boog hij zich voorover, doch voor hij zijn handen erin doopte, zag hij zijn behuild gezicht in het spiegelgladde watervlak.

Een behuild gezicht was geheel nieuw voor hem en bovendien gaf de reflex van het water er nog een heel bijzondere uitdrukking aan. Al naar gelang hij zich dieper boog of hooger rees, werd zijn gezicht langer of korter.

Een traan plenste van zijn wangen op het water en deed er kringen op ontstaan. Zijn voorhoofd kwam in den kringenrand en deed het rimpelig schijnen. Komisch!

Danseressen oefenen thuis een nieuwen dans, iedere beweging, ieder gebaar met de waa's, wordt van te voren nauwkeurig ingestudeerd

Spelende kinderen in het Stadspark van Tokio.

Als hij z'n geheele gezicht er eens boven hield....

Een plons.... en het was gebeurd.

Des avonds vischte de politie uit het grachtje een jongenslijkje op, uit wiens zakken spiegeltjes, stukjes blik, en hoopen andere glimmende voorwerpen te voorschijn kwamen....

En de schooljongens hadden een vrijen dag, toen Gekke Jopie begraven werd.

Een stand uit een der oude veelgeliefde volksdansen.

Een aardige straatscène. Een vrouw laat zich door een met staafjes werkenden grijsaard de toekomst voorspellen.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

En nu blies en zuchtte de lispelende stem door het vertrek, terwijl de reus een courant ontvouwde.

„Al gezien, John?”

Carmody wierp een blik langs de hoofden der berichten en glimlachte. „Bob Terry?”

„Ja — en neen.” Het lispelen scheen bijna dreigend te worden. „Ik bedoel, waar hij naar toe is gegaan.”

„Wat! Je wilt toch niet zeggen —?”

„Ja ja. De eerste editie van het avondblad bericht, dat hij tijdelijk zal verblijven ten huize van Peter Borden, den ijzermagnaat. IJzermagnaat! Hoe vind je 'm?”

„'n Kindsche ouwe man, is 't niet?” informeerde Carmody met vriendelijke stem.

„Een vervloekte idioot: dat is hij! Maakte den jongen indertijd kapot, omdat hij geen aasje gezond verstand bezit — en neemt hem nu hals over kop met open armen op. Ik heb dien Borden nooit vertrouwd —”

„Te eerlijk, Willie. Ik vertrouw nooit een man, die te eerlijk is.”

„Ja.” Het fluisterend gelispel klonk opnieuw door de kamer. „Nu is de jongen een en al wrok tegen hem. Dat weet ik van Todd Shannon; hij en Todd zijn kameraden geweest en dus —”

„En dus zal hij mij belanden. Dat staat als een paal boven water. Je moet extra vriendelijk tegen den jongen zijn, Willie.”

„Jawel Baas. En dan —”

„Dat is alles, Willie. Scheer je weg, ouwe jongen.”

De reusachtige kerel aarzelde — toen draaide hij zich om en ging heen. Carmody keek hem een oogenblik glimlachend na. Toen hij weer alleen was, stond hij op en liep naar een spiegel, die aan den muur hing. Hij glimlachte vaag naar het gladde, argeloze gezicht, dat in het glas weerkaatst werd. Hij trok zijn das recht en stak de bescheiden saffieren speld opnieuw vast. Hij frommelde met een zijden zakdoek en schikte dien opnieuw in zijn borstzak, zoodat alleen de uiterste punt te zien kwam. Toen slenterde hij terug naar zijn lessenaar en drukte op den belknop.

Kathleen Shannon kwam binnen en Carmody sloeg de oogen neer. Hij had nooit kunnen wennen aan de betoovering van haar nabijheid — aan de wetenschap, dat één enkel drukje van zijn smallen vinger op den belknop haar bij hem zou brengen.

Nu keek hij naar haar — het ééne ding op de wereld, waarnaar hij het diepst verlangde en dat volstrekt onbereikbaar was. Daar stond zij in zijn kamer, rustig en liefelijk en onbeschrijfelijk waardig; haar oogen en heur haren waren diep zwart en haar gezicht zoo blank als een camee. Bij alle gratie sprak haar verschijning van een stalen energie; beweeglijkheid van geest en evenwichtige beheersching schenen in haar tot een wonderlijke harmonie te zijn gekomen. Zij was één en al charme en aantrekkelijkheid, waar John Carmody niets scheen dan een dor intellect.

Zij bewoog zich rustig en zakelijk door het vertrek en ging aan zijn lessenaar zitten, vlak bij hem; zóó onbewust scheen ze van zijn nabijheid, dat hij het bijna als een belediging voelde. Hoezeer hij ook gewend was aan de onpersoonlijkheid van haar

houding, liet deze toch nooit na hem te wonden als een dolksteek. Haar stem was koel, beheerscht, achteloos.

„Ik ben klaar, mijnheer.”

Hij kwam met een schok tot de werkelijkheid terug. „Vandaag niet, Kathleen. Ik wilde met je spreken.”

„Ja mijnheer.” Zij keek op en glimlachte, zichtbaar verheugd over zijn belangstelling en totaal onbewust van zijn diepere gevoelens.

„Bob Terry is uit de gevangenis terug, Kathleen.”

„Oom Todd's kameraad?”

„Ja. Je kent de geschiedenis natuurlijk?”

„Ja. De zaak Borden. Verduistering, als ik me niet vergis?”

„Verduistering, juist. En ze hebben zoo pas zijn onschuld ontdekt. Hij heeft drie jaar gezeten. Denk je daar eens in — een onschuldige jongeman! Het is al hard genoeg voor een schuldige —”

Zij sloot half haar oogen. „Oom Todd is erg op hem gesteld. Hij heeft me erover geschreven — en eens, toen ik hem in de gevangenis opzocht, heeft hij me Terry aangewezen. Hij deed me denken aan — Wel, u heeft wel eens een werkelijk goed acteur Hamlet zien spelen, is 't niet? Nu, zoo was hij. Hij liep de binnenplaats maar op en neer, heelemaal alleen — en scheen maar niet heelemaal te begrijpen, waar dat alles toe diende. Ik heb het nooit vergeten.”

„Je hebt dus zeker wel erg met hem te doen?”

„Verschrikkelijk. De manier waarop ze hem behandeld hebben, is afschuwelijk. En u begrijpt wel, mijnheer Carmody, dat ze het hem ook in de toekomst niet al te gemakkelijk zullen maken.”

„O nee, dat zullen ze juist wel. Als ik het goed begrepen heb, heeft Peter Borden den jongen man bij zich in huis genomen.”

Zij maakte een grimas van weerzin. „Die theatrale oude idioot! Dat is juist iets voor hem, om zoo met één weidsch gebaar zijn geweten tot zwijgen te brengen! Wel, als Terry zóó is, als ik me hem voorstel uit oom Todd's verhalen —”

„Dan zal hij het niet lang uithouden, hè?”

„Juist mijnheer.”

„Ik denk er precies zóó over. En dan zal hij leelijk aan lager wal raken.” Carmody had er nooit welwillender uitgezien dan op dit oogenblik. „Ik krijg altijd zoo'n eigenaardig gevoel, als ik aan Todd Shannon denk, Kathleen. Alsof ik niet alles voor hem had gedaan, wat in mijn vermogen lag. En alsof ik dat goed moet maken aan den eersten den besten vriend van hem, die binnen mijn bereik komt. Ik heb door mijn praktijk genoeg ondervinding, om te kunnen beseffen, wat die jongen heeft doorgemaakt en wat hem in de toekomst misschien nog te wachten staat. Als ik me niet sterk vergis, is hij een onschuldige man met een crimineele psychologie. Zelfs zijn eigen haar is tegen hem. Nu, ik geloof, dat ik er tegenover jou geen doekjes om hoef te winden —”

Zij bloosde diep. „U bedoelt, omdat mijn oom een veroordeelde is.”

„Neen. Och toe, Kathleen — neen, ik bedoel, dat jij heel wat van me weet, méér, dan ik zou willen, dat de meeste menschen wisten. Jij weet, dat mijn opvattingen over recht en onrecht afwijken van wat sommigen daaromtrent denken.

Je weet, dat ik verscheidene rechters, verscheidene gezworenen en een heel massa particulieren naar mijn hand zet, als ik dat wil. Je weet, dat ik nooit geprobeerd heb, dat voor je te verbergen; om te beginnen zou dat praktisch niet goed mogelijk zijn geweest en daarbij komt nog —”

„Laten we daar niet verder over spreken, mijnheer Carmody. U maakt me bijna verlegen, ik weet niet, hoe 't komt. Maar één ding kunt u van me gelooven: ik denk niet hard over veroordeelden, ik neem hun menscheelijke zwakheid in aanmerking en ik heb ontzaglijk veel medelijden met ze. God weet, dat de ervaring met oom Todd me barmhartigheid heeft geleerd, en doordat ik zijn nicht ben, heb ik ook de rest van de bittere les geleerd — dat ik voor sommige menschen in deze stad niets anders ben dan de nicht van een gevangene!”

„En dat is nu juist, wat dezen jongen Terry te wachten staat. Drie jaar in de Staatsgevangenis! Indien jij al hebt moeten ondervinden, wat je ondervonden hebt, omdat je óóm — zwak is geweest, bedenk dan eens, wat die jongen voor een leven zal hebben. Ik mag je graag, Kathleen” — de hand van den man trilde licht — „en ik heb erg veel op met Tod. Er zijn takken in mijn bedrijf, waar 'n man van Bob Terry's bijzondere ervaringen en psychologische gesteltenis van veel nut zou kunnen blijken. Ik ben openhartig, is 't niet? Ik kan Bob Terry gebruiken, wanneer hij dat zou wenschen.”

„U bedoelt toch niet —?”

„Op een oneervolle manier? Volstrekt niet. Oneerlijke lui zijn gemakkelijk genoeg te krijgen. Ik heb

BERKEL — Dit straatje is een der vriendelijkste van het welvarende dorp. De Hervormde kerk op den achtergrond schonk het den naam van Kerkstraat.

er genoeg om me heen: menschen die in de gevangenis zijn geweest en menschen die er behoorden te zijn. Maar een jongen man, die recht-schapen en verbitterd is en een helpende hand weet te waardeeren, kan ik gebruiken. Ik wil daarom eens met hem spreken, wanneer hij jou komt opzoeken."

Zij keek verrast op. „Mij komt opzoeken?"

„Natuurlijk komt hij jou opzoeken. Hij en Todd Shannon waren celgenooten en dikke vrienden. De jongen had geen enkelen anderen vriend in de gevangenis. Het kan wel niet anders, of Todd heeft hem naar jou toe gestuurd."

Het meisje knikte langzaam, als in gedachten. Zij had Bob Terry eens gezien: een eenzame, jongensachtige, zwaarmoedige figuur, die triestig rondhing op de binnenplaats van de gevangenis, 'n Zondagmiddag. En behalve waar het gold zijn diepere belangstelling in haar, kende zij John Carmody beter dan hij vermoedde. Zij kende de niets-ontziende meedoogenloosheid, die achter zijn innemende welwillendheid school, de bijna fabelachtige rekbaarheid van wat hij zijn „elastieken opvattingen omtrent recht en onrecht" liefdevol te noemen; en de zelfzucht, die zoo grotesk gemengd was onder z'n filantropie. Maar zij wist ook, wat Bob Terry tegemoet zou gaan, en omdat deze oplossing voor den jongen man het minste van twee kwaden scheen, knikte zij in half-weifelende instemming.

„Als hij u wenscht te spreken —"

„Zorg ervoor, dat hij dit wenscht. Ronduit gezegd, ik zou Terry graag voor mij winnen. Ik zou willen, dat hij zelf wenschte, in mijn dienst te treden. Jij kunt dat voor me bewerken. Ben ik openhartig genoeg?"

„Ja. Maar als hij me nu niet komt bezoeken —?"

„Dat zal hij. Daar ben ik zeker van. En ik stel heel veel belang in hem."

„Dat heb ik opgemerkt —"

Carmody maakte een beminnelijk gebaar. „Egoïsme," besloot hij op een toon, die duidelijk moest te kennen geven, dat de belangstelling volstrekt niet zelfzuchtig was.

Het meisje wachtte onbeweeglijk, tot hij zou voortgaan met spreken. En een paar minuten lang zat hij haar aan te kijken. Haar profiel, dat zich zoo zuiver afteekende tegen het morgenzonlicht, de lokjes ravenzwart haar, die langs haar wangen lagen. — De telefoon op zijn lessenaar rinkelde.

Kathleen legde haar hand op het toestel. „Zal ik even hooren, mijnheer?"

De spanning was verbroken. Kathleen sprak enkele woorden in den hoorn, daarna wendde ze zich tot haar patroon.

„Iemand die u volstrekt persoonlijk wil spreken, mijnheer."

ACHTSTE HOOFDSTUK

Bob Terry stond te rillen onder de ijskoude douche en schudde zich als een jonge hond, die gezwommen heeft. Toen draaide hij de kraan dicht, wikkeld zich in een groot ruig badlaken en begon zich duchtig droog te wrijven.

Hij staaide door het raam van zijn kamer naar buiten in den verrukkelijken morgen. In de buurt gonsden de verwijderde geluiden van elken dag: straatventers prezen hun waren aan, huisvrouwen en dienstmeisjes riepen elkaar iets toe, kleine kinderen — nog onder den leerplichtigen leeftijd — speelden op straat of in de tuinen, en de chauffeurs van de aangrenzende huizen wuschen de auto's of rolden de gloeiende, smaragdgroene grasvelden.

Bob hoorde een licht tikje op zijn deur, juist toen hij zijn chambercloak aanschoot, en bijna onmiddellijk daarop schoof Croesus binnen, een blad voor

zich uit dragend, waarop een appetijtelijk ontbijt stond: geurige koffie, versche room, aardbeien, kruimelende toast en bladdunne sneetjes spek.

„Hier uw ontbijt, meneer Terry — en juffrouw Lois, zij hoopt, dat u lekker geslapen."

„Dank je, Croesus."

„Alles hier best in orde, meneer. De keukenmeid, zij zegt, zij verheugt zich, te koken voor heer als u, die waardeert haar kunst. Zij zegt, niemand heeft eetlust zoo goed als u."

„Dank je."

Het zwarte gezicht knikte ernstig, spleet open in een parelwitten glimlach van oor tot oor en verdween. Bob trok een stoel bij en ging aan de tafel zitten. Dit was wel heel anders dan in de gevangenis: het ontwaken in het kille grijze morgenlicht

BERKEL. — Van de Klapwijkstraatbrug heeft men op Berkel dit levendige, gezellige gezicht. Juist rolt, op onze foto, de autobus uit Rodenrijs voorbij.

bij het doordringend gedreun van de gong, het gedempte vloeken en foeteren rondom, het knarsen van ijzeren bedden op betonnen vloeren, het slaan met zware stalen deuren en dan het eentonige geschuifel naar de holle eetzaal, waar de gevangenen niet mochten spreken. Hij leunde achterover in zijn stoel en bestrooide zijn aardbeien met suiker; daarna goot hij er den blanken, verschen room over — maar zijn gezicht stond niet opgewekt. Alle luxe van de laatste drie dagen was voor hem in bitterheid veranderd. Dit was al evenmin de sfeer waarin hij zich thuis voelde, als de gevangenis dit was geweest. In den afgrond, waarin hij geleefd had, was hij buiten zijn schuld neergeworpen; op deze hoogten kon hij evenmin vrij ademen.

Hij begreep, dat dit Peter Borden's manier was om zijn ongelijk te bekennen. Maar het ging boven Bob Terry's krachten, te vergeven of te vergeten. Drie martelende, eindeloze jaren lang had hij een haat jegens dezen man gevoeld, was hij beziel geweest door dien éénen verschrikkelijken wensch: Borden te doen lijden, zooals hij zelf geleden had en Borden's edelmoedigheid had dien wensch niet verzwakt, maar juist versterkt. De eenige uitwerking, die ze op Bob scheen te hebben, was, dat hij er zich met den dag meer in verdiepte, dat de man, die hem naar de gevangenis had gezonden, al die drie jaren lang in deze koestering van weelde had geleefd. Bob had niet veel gesproken sedert Peter Borden's uiteenzetting; geen enkel woord van dank was over zijn lippen gekomen. De gewoonten van drie lange jaren worden niet zoo gemakkelijk afgelegd als de gevangenskleeën. En zoowel Peter Borden als zijn dochter Lois hadden zijn zwijgzaamheid geëerbiedigd, die zij uitlegden als verwarring en schroom, en ze hadden hem geheel vrij gelaten om zijn eigen weg te gaan.

Halverwege zijn ontbijt ontdekte Bob plotseling een enveloppe op het dienblad. Ze was geadresseerd in het mooie, kleine schrift van Peter Borden. Zijn mondhoeken vertrokken smadelijk, toen hij ze

opnam en betastte. Het was een groote enveloppe en heel dik. En tenslotte, met een gebaar van weersin, ritste Bob ze open. Er was een brief in en een dun boekje. Hij vouwde het velletje open:

Waarde Bob,

Dit zal verklaren, waarom ik je gisteren vroeg, die kaart te tekenen. Ik heb een kleine bankrekening op jouw naam geopend. Als je balans is uitgeput, hoef je slechts om meer te vragen. Ik hoop, dat je mijn wenk, je een volledige uitrusting van goede kleeding aan te schaffen, reeds begrepen hebt.

Wanneer ik iets mocht bezitten, dat je voor jezelf wenscht, wat het ook zij — dan behoef je slechts te spreken. Ik vertrouw, dat je in den ernst en de oprechtheid van deze verzekering geloof.

Peter Borden.

Het bedrag, in het bankboekje aangegeven, bedroeg vijfduizend dollar. Dat was dus de eerste afbetaling op de drie geroofde jaren! Het briefje, de edelmoedige gift, de weelderige kamer in het prachtige huis, heel de uitgelezen omgeving — dit alles droeg er slechts toe bij, Bob Terry nog hopeloozer te verbitteren. Hij hield zichzelf voor, dat Borden trachtte, iets te herstellen, waarvan hij niets begreep. Hij deed Bob groot onrecht, door hem op die manier te berooven van de noodzakelijkheid om te werken. Het schonk Terry weinig voldoening, dat Borden zijn rijkdom met hem deelde. Zijn eenige wensch was, dezen man te zien lijden, zooals hij zelf geleden had: een blik van vertwijfeling en hulpeloosheid in zijn oogen te zien. Inplaats van betooverd en bedwelmd te worden door dit sprookjes-

land van weelde, verfoeide Bob het.

Hij hoorde er niet. Hij had er nooit in gepast en zou er nooit in passen.

Toen was het, dat hij het besluit nam, Todd Shannon's nichtje te gaan opzoeken. Niet, dat hij ook iets maar voelde voor de kennismaking met het meisje, maar haar verwantschap met Todd scheen toch wel een waarborg, dat zij een persoon-tje zou zijn, waar mee te praten viel, misschien wel iemand, die de gevoelens zou begrijpen, welke hij zelf niet kon ontleden. Zelfs de atmosfeer van de gevangenis leek hem op het oogmerk te verkiezen boven deze drukkende luxe. En nu en dan werd hij opeens bang voor zichzelf, zooals hij daar zwijgend rondsloot door het huis van Peter Borden: hij had van zijn gevangenis-makkers geleerd, hoe te haten — en hoe dien haat in daden om te zetten.

Hij kleepte zich haastig en schoot een van de kostuums aan, die hij in de kleerkast van zijn kamer had gevonden, den eersten dag van zijn aankomst. Hij ging de trap af met den afgemeten gevangens-tred, die hem eigen was geworden, zonder rechts of links te kijken. En toen hij op de veranda kwam, stond Lois Borden op en kwam hem tegemoet.

Zij zag er onbeschrijfelijk koel en frisch uit in haar ochtendjaponnetje van simpel wit. Heur haar, dat roodgoud scheen in de morgenzon, was glad langs haar hoofd geborsteld en ze stond daar als een edele, dauw-frissche roos op een langen, slanken stengel.

„Ga je uit, Bob?"

Hij zag haar niet aan. „Ja."

„Ben je met de koffie weer thuis?"

„Nee juffrouw."

Ze kronp ineem bij dat „juffrouw".

„Je houdt ons niet dikwijls gezelschap."

„Nee juffrouw."

„Ik dacht — misschien — zou je graag af en toe eens bij me komen praten."

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Een minder eenvoudigen indruk maakt de zwart met geel bedrukte crêpe de chine japon van Champcommunal. Hier is een ander nieuwigheidje naar voren gebracht: de mode der strikken. Strikken worden op de nieuwste modescheppingen op allerlei plaatsen gracieuzelijk bevestigd. Hier zijn ze vervaardigd uit het materiaal van de japon.

De taille is bij dit toilet op natuurlijke hoogte gehouden, terwijl een strook de nieuwe heuplijn markeert. De zeer wijde rok is rond geknipt.

Evenals deze gebloemde is ook de japon van onze derde afbeelding een echte zomerjurk. Zwarte shantung in licht rose vormde hier het materiaal, dat tot een vlug en sierlijk toiletje is omgetooverd.

De rok geeft weer iets nieuws door de verschillende banden, welke zich aansluiten aan de smalle, met knopen bezette voorbaan. Een geplisseerde jabot van fijn wit linnen vormt

de voornaamste garnering van dit keurige, door het modehuis Drecol-Beer ontworpen toiletje.

Een Parijsche nieuwigheid voor mantelcostuums is de patte, welke van den rok, over de blouse heen, tot aan de halsuitsnijing reikt.

Soms valt die patte eenvoudig onder het kraagje van de blouse, soms ook splitst ze zich van boven in tweeën en wordt ze aan weerszijden, met een of meer knopen, op de V-vormige halsopening van de blouse vastge-

Zwart met geel bedrukte crêpe de chine vormde het materiaal van dit luchtige zomertoilet.

BIJKOMSTIGHEDEN VAN HET TOILET

De mode geeft niet alleen de groote lijnen aan van het toilet, maar ze lanceert ook allerlei kleinigheden, welke er het eigenlijke cachet aan geven. En er valt ten slotte weinig te voorspellen betreffende het meer of mindere succes, dat aan die verschillende bijkomstigheden zal ten deel vallen.

De modekoningen zelf komen hier voor groote verrassingen te staan. Soms wordt een nieuwe mode zóo algemeen, dat ze daardoor gedoemd wordt tot een snellen ondergang, en een andermaal zullen nieuwigheidjes, waarvan de ontwerpers zich heel wat hadden voorgesteld, er absoluut niet in gaan.

Of nu, bijvoorbeeld, de capes werkelijk in de gratie zullen komen? Wie zal 't zeggen? In elk geval wordt er moeite genoeg voor gedaan. Zagen wij ze ooit in zoo velerlei verscheidenheid als in dit nieuwe seizoen?

Wat zegt ge van de korte schoudercape op het hierbij afgebeelde toilet van Drecol-Beer? Doet het japonnetje niet denken aan een kostschooljurk? Er zijn echter kleine verschillen. De jurk is vervaardigd van zwart crêpe de chine, de rok is klokkend en de cape is, evenals kraagje en manchetten van wit-piqué, keurig uitgeschulpt.

Japon met geplooiden rok van zware licht rose shantung. Geplisseerde jabot van fijn wit linnen.

hecht. Ook wanneer de mantel open hangt, heeft men dan het effect van 'n japon met bijbehorenden mantel. 'n Andere nieuwigheid is de crêpe de chine japon met bijpassenden langen tweed mantel, waarvan de japon 'n rand heeft uit 't materiaal van den mantel. PAULA DEROSE.

Zwart crêpe de chine japon met korte schoudercape. Kraagje en manchetten van wit piqué.

Deze aardige nachtmutsjes of haarkapjes zou iedere jonge vrouw of jong meisje gaarne in haar bezit willen hebben. Het zijn van die luxe dingetjes, welke men voor weinig geld zelf maken kan.

Het eerste modelletje bestaat uit een kruintje (een ovaaltje), waaraan een rechte baan ruim wordt aangezet. Door den onderkant kan een elastiek gehaald worden verder is de onderkant afgezet met een smalle ruche. De rozetten aan beide kanten worden van dubbele stof gemaakt, tusschen de twee cirkeltjes een ruche in de rondte. Op de cirkeltjes kan 'n bloemmotiefje geborduurd worden.

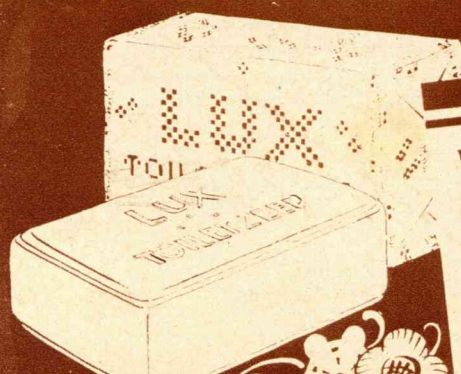
Het is aardig fijne witte batist of crêpe de chine te gebruiken met zacht rose gearneerd.

No. 2 bestaat uit 4 parten, verbonden door smalle, aan beide zijden ingehaalde reepjes lint. De parten kunnen van gebloemde dunne zijde of stof gemaakt worden.

Vervolgens 2 aardige modellen met tusschenzetsels van kant, en tenslotte een geschulpt modelletje.

Men kan deze kapjes maken in rose, saumon, wit en mauve; crêpe of gele kant staat hierbij zeer mooi.

L.

LUX TOILET ZEEP

VOOR EEN FRAAIE HUID.
ZACHT - WELRIEKEND - WIT.

25 CTS. PER TABLET

NV DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ VLAARDINGEN

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo, hallo! hier is het draadloos nieuwsstation van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van onderstaande berichten is geoorloofd.

Uit Oost- en West-Souburg meldt men ons, dat de schietvereniging „Marnix van St. Aldegonde” wederom een tooneel-uitvoering en 'n bal gaf. Bij zooveel veelzijdigheid heeft ieder eerbiedig te zwijgen.

Uit Zierikzee seint men ons, dat de regering een bronzen eere-medaille voor menscheelievend hulpbetoon uitgereikt heeft aan den heer Krakeel, die een knaapje alhier uit de Haven opdoek. Hoewel instemmend met de belooning vragen we ons bezorgd af, of het voor 'n kabinet niet gevaarlijk is, kraakeel aan te moedigen.

Uit IJzendijke kwam het bericht, dat niet minder dan zes jongedames met goeden uitslag een cursus in het snelknippen gevolgd hebben. De leiders van dezen cursus hopen (en wij hopen 't met hen), dat voortaan ook de Zeeuwsche politie-agenten de lessen zullen bijwonen.

Uit Borssele bereikte ons het verslag van 'n dramatische gebeurtenis. Een landbouwer, die een kip zag wroeten in het strootak op de landbouwschuur, haalde een geweer, schoot en raakte — wat begrijpelijk is, wanneer men het verschil in trefkans weet — het dak, dat door den in gloeienden toorn afgeschoten kogel in brand vloog. (De kip was al eerder weggevlogen.) Schuuren wagenhuis gingen in vlammen op. De kip is vervolgd — niet door de justitie maar door den boer — en werd gegrepen. Bij de arrestatie bleek het een haan, 'n roode, hij kraaide nog!

Z. Ex. Minister Terpstra bezocht in onze provincie verschillende oude monumentale gebouwen te Middelburg, Veere en Goes in gezelschap van dr. Kalff, prof. v. d. Steur en mr. Visser. De heeren in bewondering voor het raadhuis te Middelburg.

Ook het raadhuis te Veere had 's ministers belangstelling, zoodat algemeen wordt vermaakt, dat de restauratie van dit fraaie gebouw verzekerd is.

Wolfaartsdijk bouwt een nieuw raadhuis, dat zijn voltooiing ras nadert. Op onze foto kan men alvast zien, welk een voornamen en royalen indruk het maakt.

Een voormelijk inwoner uit Goes schreef ons met eenige verbouwereerdheid, dat bij de plechtige ingebruikneming van de Groote Kerk de minister van Onderwijs in plaats van 'n zwarten, 'n rooden strop droeg. Bij navraag ten Departemente bevestigde men dit ons. Als verzachtende omstandigheid kon men ons mededeelen, dat het geen groote strop was.

Uit Middelburg meldt men ons, dat sommige heeren nog steeds in den waan leven, dat zij boven de vrouwen staan in macht, oftewel de baas zijn. Zoo zal in genoemde plaats mr. Zijlstra een lezing houden op de jaarvergadering der Nederlandsche vereniging „Onderlinge Vrouwenbescherming”,

terwijl vele tegenwoordigers van het sterke geslacht mede aanwezig denken te zijn. Wat verbeelden die mannen zich toch!

De Zeeuwsche bladen meldden vorige week, dat de Spoorwegen om de autobussen te bekampen de treindiensten tusschen Goes en Vlissingen aanmerkelijk willen uitbreiden. Deze concurrentie kan pas afdoende worden, wanneer men

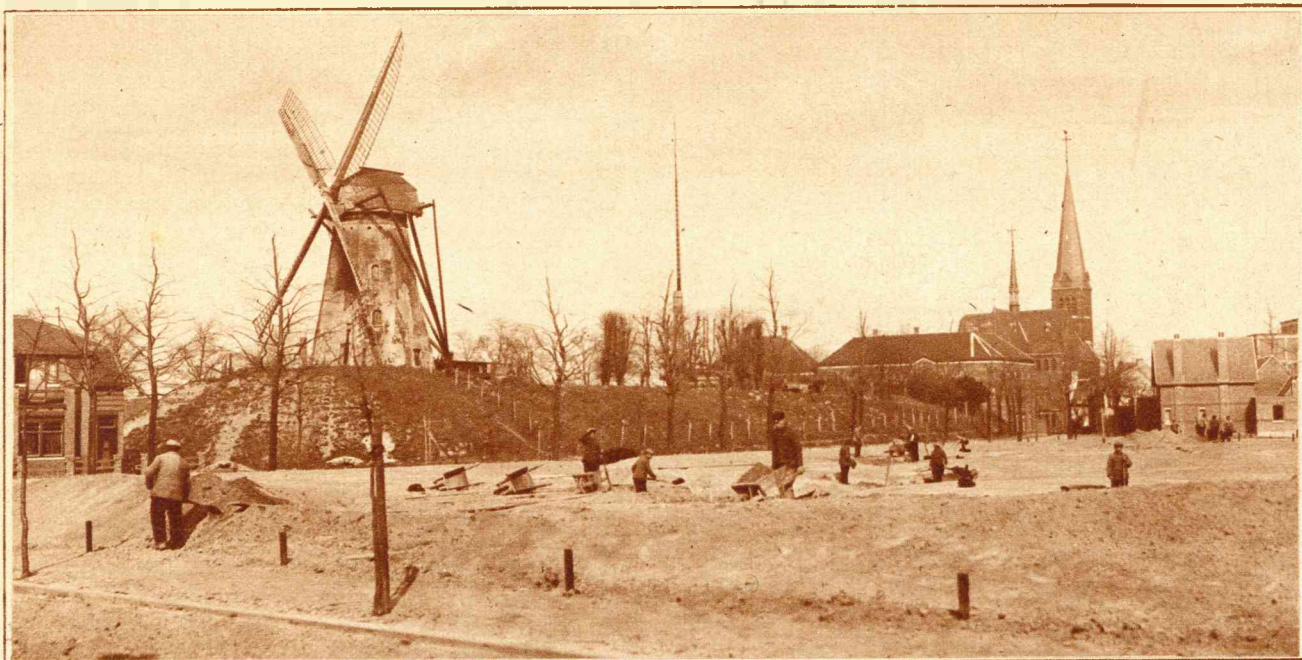
half uur een trein laat rijden, want dan zullen de boomen op den bewaakten overweg bij 's Heer Arendskerk heelemaal niet meer opengedraaid worden, waardoor de bussen geen kans meer krijgen, overdag te rijden.

Uit Vlissingen telefoneerde men ons, dat er 's nachts ingebroken is in een kantoor. Er wordt echter niets vermist; sporen hebben de dieven niet nagelaten en men heeft zelfs niet kunnen bemerken, op welke wijze de dieven binnengekomen zijn. Zeer waarschijnlijk is er dus niet ingebroken.

In Middelburg is een man opgesloten, die een dame van haar fiets had getrokken en er toen met het rijwiel vandoor was gegaan. De schuldige houdt halsstarrig vol, dat het vehikel onbeheerd was. De meesten begrijpen dit niet; wij wel!

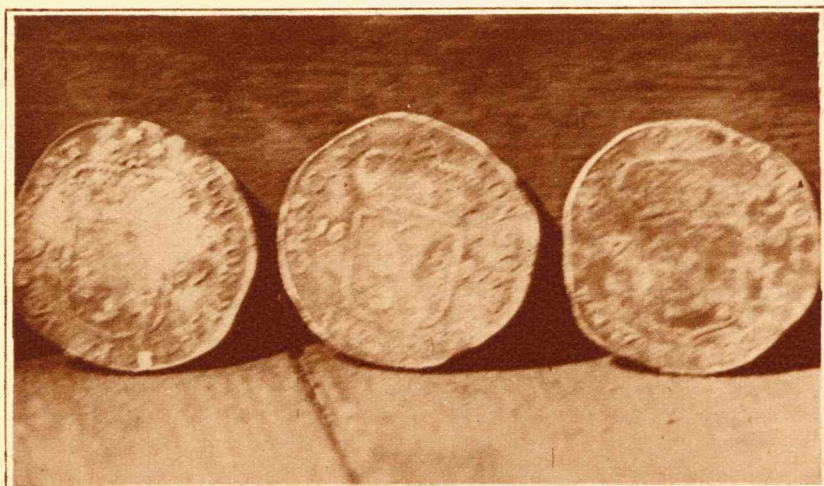
Thans volgt het officieele nieuws! Wij kunnen mededeelen, dat de burgemeester van Serooskerke eervol ontslag heeft aangevraagd; dat de burgemeester van Borssele vrij plotseling te den Haag overleed; dat de heer J. Hamer burgemeester wordt van Oud-Vosmeer; dat tot notaris te Goes benoemd werd de heer Jonkers en tot notaris te Zierikzee de heer van 't Haaff, dat de handboogsociëteit „Jacoba van Beieren” op 21 April een groot concours te Goes houdt, dat het personeel van „de Zeeland” tegen 1 Mei ontslag is aangezegd en dat de gemeente Goes om het wetenschappelijk peil der oudheidkundige verenigingen te doen uitkomen haar een studie-vertrek afstond. Hier is nu verder niets meer aanwezig. Tot de volgende week dames en heeren!

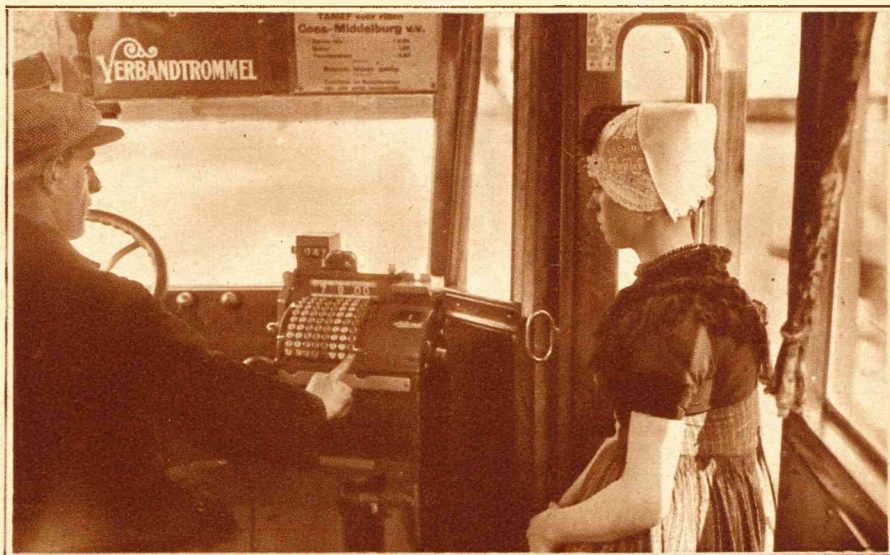
Tot burgemeester van Oud-Vossemeer (Tholen) is benoemd de heer J. G. Hamer.

Te Sas van Gent is men begonnen met den aanleg van een park, dat in de omgeving van den ouden molen een zeer aardige plaats innemen zal. Vroeger lag hier een vuilnisbelt, zoodat uit schoonheidsoogpunt hier geen betere oplossing kon worden gevonden.

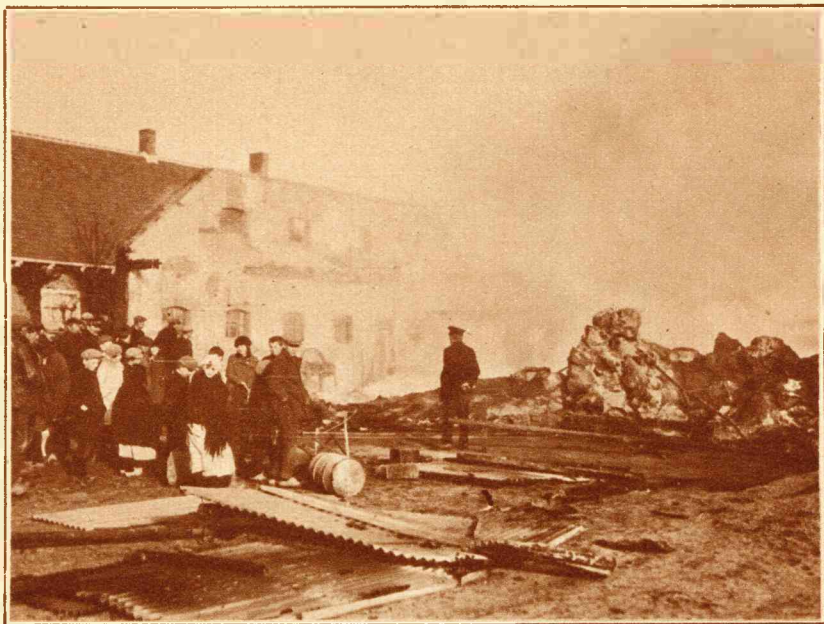

Te Domburg zijn een aantal zilveren munten uit de zeventiende en achttiende eeuw opgegraven; men herkent op onze foto nog gemakkelijk wapen en jaartal.

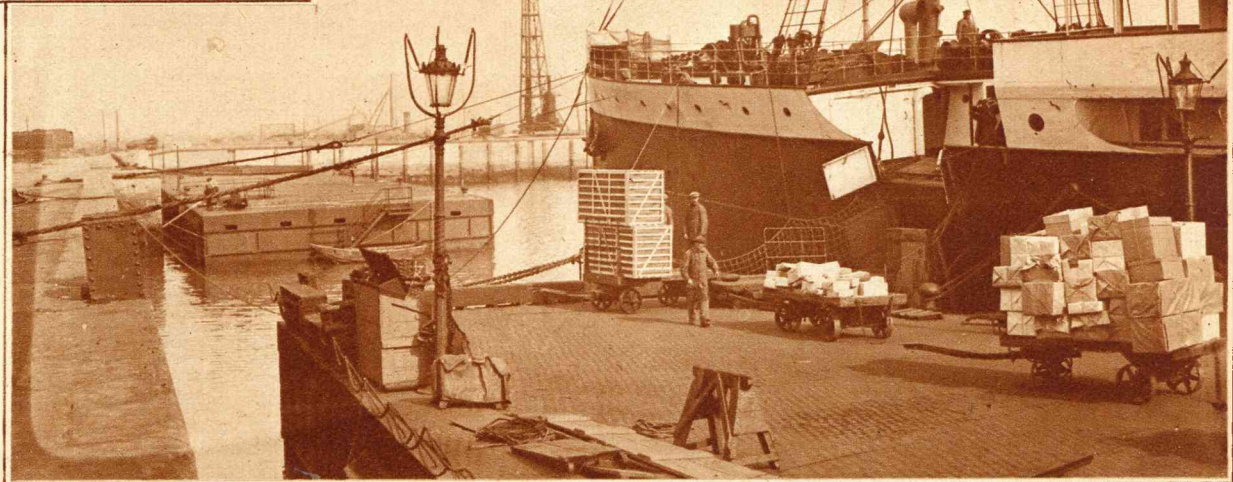
Allerlei Nieuws

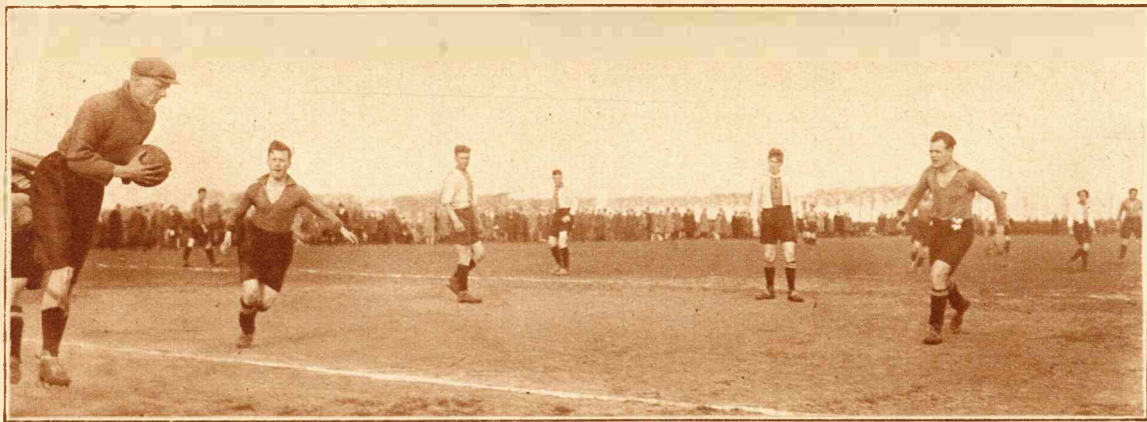
Een der autobusondernemers Goes—Middelburg heeft in zijn wagen een kasregister laten plaatsen. Je krijgt nu een idee, zooals aan het gezicht van de verwonderde Walchersche jonge dame duidelijk te zien is, dat je in een winkel binnenkomt in plaats van in de „bus” en je gevoel van zekerheid wordt er nog grootter door.

Door te schieten op een kip, die op het dak van een schuur zat, veroorzaakte een landbouwer te Borselen een hevigen brand, waarbij deze schuur geheel afbrandde en verscheidene dieren omkwamen.

De nieuwe ponton voor de Mij. Zeeland te Vlissingen is dezer dagen op haar plaats van bestemming gebracht in de nieuwe haven. We zien haar hier links op den achtergrond.

Moment uit den vriendschappelijken voetbalwedstrijd Goes—Doto. Voor het doel der thuisclub.

Sport van Zondag

Beide steden van Zeelands tuin waren Zondag van voetbal verstoken. Vlissingen trok naar Waalwijk om H.E.C. te ontmoeten voor den N.V.B.-beker, terwijl Middelburg naar Oosterhout trok om T.S.C. te bekampen eveneens voor den beker.

Zeelandia zou oorspronkelijk tegen Boeimeer spelen, doch kreeg uitstel. Zaterdagavond vierde Zeelandia feest ter gelegenheid van zijn 20-jarig bestaan. Tegelijkertijd werd afscheid genomen van den heer 't Gilde, die deze week naar Indië trekt. Zeelandia verliest in hem een goede kracht. De heer 't Gilde heeft steeds hard gewerkt voor zijn vereniging. Zijn werk te verbeteren zal weinigen gelukken en degene, die geroepen wordt zijn plaats te vervullen, heeft geen gemakkelijke taak.

Wegwedstrijden E.M.M. te Middelburg.

Langzaamaan komen de inschrijvingen binnen voor deze wedstrijden, vertelde de heer Lucier, secretaris van E.M.M., ons. Het belooft spannend te worden Zaterdagmiddag. Marathon zal natuurlijk zijn beste krachten afvaardigen, evenals E.M.M. en zoo zullen we, evenals in de voetbalsport, ook op dit gebied een strijd Middel-

Zeelandia te Middelburg vierde dezer dagen zijn 20-jarig bestaan. Tegelijk met dit feest nam de voorzitter dezer vereniging, de heer J. 't Gilde, die naar Indië vertrekt, afscheid van de club. Foto van het jubileerende bestuur Van I.n.r. zittend B. Flipse, J. 't Gilde, A. Barendse, staande Daniëls, Vos, Flipse en Visser.

burg—Vlissingen te zien krijgen. De vereniging H.D.I. uit Wolphaartsdijk zal eveneens met een viertal loopers deelnemen.

Goes—Dosko 6—0.

We trokken Zondag j.l. naar Zuid-Bevelands hoofdstad om de Goessche voetballers eens aan 't werk te zien. Goes speelde vroeger met Hulst, Terneuzen enz. in de 3e klasse A. Dit seizoen werden de Zuid-Bevelanders ingedeeld bij de verschillende Brabantsche clubs in 3b. De plaats, die Goes heeft weten te veroveren, is werkelijk niet slecht. Het eindigde als no. 2 achter Hero.

Goes zal er alles op zetten om volgend jaar de beste plaats te veroveren. Er zal gedurende de zomermaanden ernstig getraind worden. Vele

clubs zijn reeds uitgenodigd om vriendschappelijke wedstrijden te spelen.

Zondag j.l. werd een wedstrijd gespeeld tegen een Dosko-combinatie. Een klinkende 6—0-overwinning was het resultaat. Was vóór de rust nog niet zoo gemakkelijk te zien, wie met de overwinning zou gaan strijken, direct na de rust kreeg Goes de overhand en slechts sporadisch konden de Dosko-mannen het Goesche doel bereiken. Meestal strandden zij reeds op de backs en lukte het hun al eens den doelman te bereiken, dan was keeper Schipper op zijn post en gaf geen schijn van kans.

De doelwachter aan de andere zijde was in den aanvang niet erg zeker. Hij liet vele ballen uit de handen vallen. De Goes-aanvallers zouden, wanneer zij meer hadden opgelopen, dan ook zeker succes hebben gehad.

Na de rust was hij veel beter en gedurende het Goessche overwicht liet hij werkelijk aardige staaltjes van zijn keeperskunst zien.

Moment uit den korfbalwedstrijd D.O.S.—Deto te Middelburg. Overzicht rond het doel van Deto.

Van de achterspelers waren de Zeeuwen de beste. Na een wat onzeker begin herstelden zij zich goed. Veel steun kregen zij van den rechtshalf, die de linkerwing van Dosko goed in bedwang hield. De spil was er goed in. Het lijkt ons een van de beste spelers uit het Goes-elftal.

De Goesaanval was ook na de rust beter dan voor half-time. Er werd vóór de rust niet genoeg samengespeeld. Zij kunnen soms ook wat onhandig doen met den bal. Het verkrijgen van een goede balcontrôle is hier eisch.

Linkervleugel en rechtsbinnen verdienen eervol vermeld te worden. De linksbuiten bracht met een vluggen ren het Dosko-verdedigingstrio nogal eens in 't nauw.

De Dosko-aanval was wat beweeglijker dan de Goesche. Hun schieten was evenwel slecht, terwijl de midvoor soms te ijverig was en daardoor vaak buiten spel stond. De middenlinie trok te veel terug en veroorzaakte daarmede de Dosko-verdediging soms meer last, dan zij daardoor steun bracht.

Nog valt te wijzen op een fout, waaraan bijna alle Goesspelers zich schuldig maakten, dat is te veel terug spelen op keeper en verdediging.

Goes I, het kranige team, dat als 2de eindigde in 3B, klopte Zondag Dosko met niet minder dan 6—0.

Het Nederlandsch elftal, dat Woensdag op Spangen 'n oefenwedstrijd speelde en Zondag a.s. in dezelfde samenstelling tegen Italië uitkomt. Staande van l.n.r. v. d. Broek, Kools, v. d. Meulen, Breitner, Denis, v. d. Wiidt, v. d. Heijden. Knielend: Landaal, Tap, De Kreek en v. Kol.

Op de Zeeuwsche akkers (niet alleen in Zeeuwsch Vlaanderen, waar ons kiekje werd gemaakt, maar evenzeer op de eilanden) heeft de zaaitijd weer leven en bedrijvigheid gewekt, die er niet meer van wijken zullen, eer de oogst in het najaar is binnengehaald.

Van hier en ginds

Een schilderijtje uit het Walchersche landschap levert dit genoeglijke, landelijke huisje te midden van het geboomte.

Een Schouwensche dorpsstafereeltje: deze typische muts treft men speciaal op de Noordelijke eilanden van onze provincie.

Het Schouwensche dorpje Scharendijke maakt met zijn simpele weggetjes en zijn nog weinig geordenden aanleg een rustigen knus-senindruk. De moderne geest heeft hier nog niet veel bedorven.

Langs den dijk op Tholen grazen rustig de in onze provincie nog veel voorkomende kudden schapen, die met de huppende lammeren al een echte voorjaarsstemming brengen.